

บทนำ

ชายหน้าปาก

เจ้าของร่างสูงในชุดโต่บสีน้ำตาลอ่อน ซึ่งเป็นชุดสวมใส่ในชีวิตประจำวันเฉพาะในกลุ่มอาหรับ ยาวคลุมข้อเท้า ผ่าน้ำกว้างพอสำหรับสวมศีรษะได้ แขนเสื้อยาว นั่งติดลูต ซึ่งเป็นเครื่องติดชนิดหนึ่งคล้ายกีตาร์ อยู่บนพรมหนาริมหน้าต่างสูงที่โค้งมนคล้ายดอกบัวตูม เหนือขึ้นไปมีกระจกโมเสกสีชาวชุ่นและสีน้ำเงินกรุเป็นลวดลายเรขาคณิต ผนังห้องสี่เหลี่ยมประดับภาพวาดรูปนกอินทรีขนาดใหญ่ เป็นเจ้าแห่งท้องฟ้าผงดาดเหนือผู้ใด ในตัวนกประกอบด้วยตัวอักษรอาหรับร้อยเรียงกัน

ผนังห้องอีกด้านหนึ่งมีหนังสือฉบับพันเล่มเรียงรายแน่นชนิดจุดพาดาน ภายในห้องไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทันสมัยใดๆ มีเพียงตะเกียงน้ำมันฉลุลายแว่นไว้ทำหน้าที่ส่องสว่างยามค่ำคืน แต่เมื่อเป็นเวลากลางวัน หน้าต่างทุกบานจะเปิดกว้างเพื่อรับแสงธรรมชาติจากภายนอก กลางห้องมีแผ่นไม้สีเสาปูทับด้วยพรมสีเข้ม เสาทั้งสี่ด้านพาดพันด้วยผ้าสักหลาดหนาหนัก คุน้าเกรงขาม

นี่คือห้องพักผ่อนซึ่งเป็นห้องโปรดของเจ้าของคฤหาสน์ที่ประดับตกแต่งอย่างประณีต คงไว้ซึ่งสถาปัตยกรรมอาหรับโบราณแทบทุกกระเปียดนิ้ว นั่นเพราะเจ้าของคฤหาสน์แห่งนี้มีความภูมิใจในเชื้อชาติ

และแผ่นดินเกิดของตนเป็นอันมาก แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะไม่เคยรู้เลยว่าใครเป็นผู้ให้กำเนิดตนเองก็ตาม

ท่วงทำนองเพลงเศร้าดังแผ่วไปตามสายลม คนในคฤหาสน์ต่างคุ้นชินกับเสียงดนตรีที่ไม่ต่างจากเสียงร่ำไห้ของผีนทระยยามรัตติกาล แต่ไม่ใช่เด็กสาวอย่างภักครติ เด็กสาวเพิ่งมาทำงานที่นี่เป็นวันที่สอง วันแรกนั้นแทบไม่ต้องพูดถึงเพราะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางจนนอนหลับสลบไสล ดังนั้นวันนี้จึงเป็นวันทำงานที่แท้จริง และเป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินเสียงเพลงนี้

“เพลงเศร้าจัง...เศร้าจนอยากจะร้องไห้เลย”

เสียงเพลงทำให้สว่นน้อยวัยสิบเก้าปีใจหาย เธอรับรู้ได้ถึงความรู้สึกเศร้าโศกจนอยากรู้ว่าใครหนอเป็นผู้บรรเลงบทเพลงบาดจิตนี้ เธอเดินตามเสียงดนตรีนั้นไปเรื่อยๆ โดยทิ้งงานเซ็ดตุ้เก็บเครื่องลายครามที่ผู้เป็นป้ามอบหมายให้ทำเอาไว้เบื้องหลัง

ด้านหลังคฤหาสน์ตึกแต่งคล้ายสวนป่า ไม่น่าเชื่อเลยว่ารัฐที่ดูแห้งแล้งจะปลูกต้นไม้ได้เขียวชอุ่มขนาดนี้ แต่อย่างว่าละ เงินบันดาลได้ทุกอย่าง เธอได้ยินป้าเล่าว่าเจ้าของคฤหาสน์แห่งนี้รวยมาก รวยชนิดที่ว่านั่งกินนอนกินไปอีกสิบชาติก็ไม่หมด

“ว่า...เลยไม่เห็นเลยว่าใครกำลังเล่นเพลงนี้อยู่” หญิงสาวมองพุ่มไม้ขนาดใหญ่ที่บดบังหน้าต่างบานสูงเอาไว้ พยายามแข่งปลายเท้า แต่ความสูงของเธอช่างไม่เชื่อเอาเสียเลย อุตสำหรับเดินตามเสียงเพลงมาถึงนี้แล้ว ถ้าเดินย้อนกลับไปได้ไม่เห็นหน้าคนเล่นเพลงนี้ คงน่าเสียดายแย่ หญิงสาวซึ่งใจอยู่เพียงนึกก็เหลือบเห็นต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลจากบริเวณพุ่มไม้สัก

“แบบนี้สิ ค่อยน่าสนุกหน่อย” หญิงสาวถลกแขนเสื้อชี้ตลาดารางขึ้น ส่วนกางเกงยีนขาสวมส่วนนั้นไม่ใช่ปัญหา ไม่ก็จิตใจเธอก็ปีนป่ายขึ้นไปบนต้นไม้ด้วยความคล่องแคล่ว

แล้วในที่สุดหญิงสาวก็ปีนขึ้นมาได้สำเร็จ เธอชะเง้อมองเข้าไป
ในหน้าต่าง เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ผมสีด้าหยักศกยาวจนขมวด
มวยไว้เหนือท้ายทอยได้ หนวดเครารุงรัง เขากำลังนั่งติดเครื่องดนตรี
สายที่มีรูปทรงคล้ายกีตาร์ด้วยดวงตาทนมนเศร้า และที่น่าตกใจที่สุดก็
คือ ใบหน้าด้านหนึ่งของชายหนุ่มมีแผลเป็นขนาดใหญ่ แผลนั้นทำให้
ใบหน้าหล่อเหลาของเขาดูน่ากลัวราวกับอสูรร้าย

บทเพลงที่เขาบรรเลงทำให้เธอรู้สึกหวีวโหวงในหัวใจ หญิงสาว
นั่งนิ่งอยู่บนต้นไม้เพื่อฟังเสียงดนตรี มองเหม่อคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย
จึงไม่รู้ว่าเพลงหยุดลงนานแล้ว พร้อมๆ กับดวงตาคมกร้าวที่มองมายัง
เธออย่างไม่ชอบใจ

“เธอเป็นใคร!” เจ้าของเสียงดูทรงอำนาจตวาดลั่น

เท่านั้นเองคนตัวเล็กที่นั่งอยู่บนต้นไม้จึงหันกลับมามองคนตัวโต
ที่ยืนอยู่เบื้องล่างด้วยความตกใจ และนั่น...ทำให้เธอหายใจหลังร่วงหล่น
ลงมาจากต้นไม้

“ว้าย!” หญิงสาวหวีดร้อง พยายามคว้ากิ่งไม้เอาไว้ แต่ไม่ทัน
เธอก็คิดว่าคงร่วงหล่นลงมากระแทกพื้นดินแน่ๆ ทว่าผิดคาด เธอหล่น
ลงมาในอ้อมแขนทั้งสองข้างของชายหนุ่มหน้าตาอัปลักษณ์ ที่บัดนี้ใช้
แผ่นหนังสีดำปิดดวงตาและใบหน้าข้างหนึ่งเอาไว้ ไม่ได้เปิดเปลือก
อย่างตอนที่กำลังเล่นลูต

ภักตติเบิกตากว้างเมื่อได้สติ ใบหน้าหวานอมมแมมซีดเผือด
เมื่อเขาปล่อยเธอจากอ้อมกอด เธอก็ก้มหน้าจูดเอ่ยขอโทษชายหนุ่ม
“ขอโทษค่ะ”

เมื่อสิ้นสุดคำขอโทษ เจ้าตัวก็โกยแนบวงหนีไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มมองตามหลังหญิงสาวที่แต่งตัวทะมัดทะแมงด้วยความ
แปลกใจ ใบหน้าอมมแมม ผมยาวจดเอวทั้งสองข้างถักเปีย
เอาไว้ คงยังเด็กถึงได้มาปีนปายเล่นแถวนี้ ว่าแต่เป็นลูกหลานของใคร

หรือจะเป็นหลานสาวของแม่ครัวจันทร์เพ็ญ ที่พ่อบ้านบอกเขาเอาไว้
หลายวันแล้วว่าจะมีเด็กรับใช้คนใหม่เข้ามาทำงานที่คฤหาสน์
สงสัยว่าจะจะเป็นเด็กกะโปโลคนนี้กระมัง

สองมือหนาไขว้ไปทางด้านหลัง ปล่อยลูตทิ้งไว้บนพื้นพรม
อย่างไม่คิดจะหยิบมันขึ้นมาเล่นอีก เจ้าของร่างสูงเหม่อมองออกไปยัง
ท้องฟ้าอย่างไร้จุดหมาย ไม่มี...เขามีจุดมุ่งหมาย แต่ขึ้นบอกใครคงโดน
หัวเราะเยาะ คนที่มีเงินมีอำนาจอย่างเขากลับต้องการเพียงแค่การ
ยอมรับจากผู้ให้กำเนิด ความรักความอบอุ่นจากครอบครัวที่เขาไม่เคย
ได้สัมผัสมันเลยสักครั้ง ทั้งที่รู้อยู่แกล้วว่ามันเป็นไปได้เลย

ชีคหนุ่มยกมือขึ้นจับใบหน้าซีกขวาของตนเอง ใบหน้าน่าเกลียด
น่ากลัวที่เมื่อใครพบเห็นก็ต้องผะดุ้งด้วยความตกใจ มันคือบาดแผลที่
จรรยารักถึงชาติกำเนิดที่บิดเบี้ยวในอดีต มีนายแพทย์ศัลยกรรมมือดี
ของโลกมากมายเสนอตัวผ่าตัดแปลงโฉมให้เขา ทว่าเขากลับปฏิเสธ
โดยไม่เสียเวลาตรึกตรองเลยสักนิด นั่นเพราะเขาต้องการเก็บบาดแผล
นี้ไว้เตือนใจตัวเอง ให้อภัยแผลย่ำช้ำถึงอดีตที่ปวดร้าว ให้อภัยแผลเป็น
เครื่องพิสูจน์และคัดกรองคนที่จะก้าวเข้ามาในชีวิตของเขา ซึ่งนับว่า
แผลเป็นอัปลักษณีนี้นำหน้าที่ได้ดีทีเดียว มันไม่เพียงคัดกรองคน แต่
ยังสร้างความหวาดผวาก็ให้ผู้พบเห็น จนไม่มีใครอยากใช้ชีวิตคู่กับเขา
ฉันสามีภรรยา

สามครั้งแล้วที่งานวิواهر์ของเขาล้มลงอย่างไม่เป็นท่า เพียง
เพราะเจ้าสาวที่ถูกคัดสรรเพื่อเป็นชีคคาและให้กำเนิดทายาทได้เห็น
ใบหน้าอัปลักษณณ์ราวกับอสูรของเขาในวันแต่งงาน พวกเขาทั้งสองก็พร้อมใจ
กันหนีหาย ปล่อยให้เขาเป็นเจ้าบ่าวที่ปราศจากเจ้าสาว สร้างความ
อับอายและตอกย้ำให้เขาจำฝังใจ ว่าเขาเป็นชีคอสูรอัปลักษณณ์ที่น่า
รังเกียจ!

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

ชายหนุ่มตื่นจากภวังค์ เขาไม่ได้หันกลับไปหรือเอ่ยถามว่าใครที่กล้ามาขัดจังหวะการพักผ่อนของเขา ด้วยรู้ว่าคนที่กล้าเคาะประตูห้องนี้มีเพียงสองคนเท่านั้น นั่นก็คืออาเหม็ด บอดีการ์ดคนสนิท และดาริม พ่อบ้านคนเก่าคนแก่ที่อยู่ด้วยกันมานาน

“เข้ามา”

ชายวัยห้าสิบกว่าเดินเข้ามาด้วยท่าทางนอบน้อม ดาริมคืออดีตพ่อบ้านที่คฤหาสน์ของนาฟาซัส จอมวายร้ายที่สร้างบาดแผลให้แก่เจ้านายน้อยของเขาอย่างยากจะลบเลือน เมื่อเจ้านายเก่าอย่างนาฟาซัสเสียชีวิตลง อีกทั้งคฤหาสน์และทรัพย์สินต่างๆ ถูกทางการยึดไปจนหมด ‘หมด’ ในที่นี้คือส่วนที่จับต้องและเข้ายึดได้ แต่ส่วนที่ถูกฝังเก็บไว้ในห้องใต้ดินอย่างมิดชิดนั้นถูกจัดสรรปันส่วนออกเป็นสี่ส่วนเท่าๆ กัน ไม่ว่าจะเงินสด ทองคำแท่ง เครื่องเพชรเลอค่า รวมมูลค่ากว่าหลายหมื่นล้านดอลลาร์

ฮัยฟาห์ ซอบีเราะห์ ทารีฟ และบาลาซาน ทั้งสี่ได้รับส่วนแบ่งเท่ากัน ซึ่งคนที่จัดการทุกอย่างอย่างยุติธรรมก็คือฮัยฟาห์ พี่ใหญ่ของน้องๆ นั่นเอง น้องที่เติบโตร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน ก่อเกิดเป็นความรักความผูกพันประหนึ่งร่วมสายเลือด เมื่อแพแตก ดาริมจึงตัดสินใจเดินเข้าหาฮัยฟาห์ ขอติดตามเขาซึ่งถือเป็นผู้นำคนต่อไป ข้าเก่าแก่แทบทั้งหมดของนาฟาซัสจึงตามฮัยฟาห์มาอย่างจงรักภักดี

เปล่าเลย...เขาไม่เคยภักดีต่อนาฟาซัส คนโหด โหดเหี้ยม เต็มไปด้วยความเลวทรามอย่างนาฟาซัสไม่สมควรได้รับความภักดี ใครๆ ต่างก็เกลียดชังนาฟาซัส แต่ทุกคนหวาดกลัวอำนาจจึงไม่มีใครกล้าขัดคำสั่ง หรือแม้แต่จะถอยห่างออกมาแม้เพียงก้าวเดียว เพราะการถอยออกมาเท่ากับก้าวสู่ความตายนั่นเอง

แตกต่างจากฮัยฟาห์ ชายหนุ่มเด็ดขาด ยุติธรรม ดังนั้นเขาจึง

ขอฝากชีวิตไว้กับเจ้านายคนใหม่อย่างไม่ลังเล

แน่นอนว่าความจงรักภักดีที่เขามีให้ฮัยฟาอ์นั้นทำให้เขามีอาจ
นึ่งนอนใจต่อข่าวคราวที่เพิ่งได้รับจากบอดีการ์ดีอาเหม็ดไปได้

“ท่านซึค...”

“ฉันบอกก็ครั้งแล้วว่าย่าเรียกฉันแบบนั้น...”

“เห็นที่ผมคงต้องขอขาคำสั่ง การที่พวกเราและชาวบ้านเรียก
ท่านว่า ‘ท่านซึค’ ก็ด้วยความรักและความเคารพในตัวท่านผู้นำของ
เรา โปรดน้อมรับความเคารพจากผมและชาวบ้านด้วยเถาะครับ”
ดาอิมเป็นชายสูงวัยที่นอกจากจะภักดีกับเจ้านายอย่างสุดหัวใจแล้ว
เขายังมีความดีดั่งและยึดมั่นในความเชื่อของตนเองสูงอีกด้วย

“อยากเรียกอะไรก็ตามใจ เพราะฉันรู้ว่าฉันเป็นแค่คนธรรมดา
คนหนึ่งเท่านั้นเอง” เจ้าของสายตาปวดร้าวมองออกไปยังนอกหน้าต่าง
ไกลออกไป... พันจากกำแพงสูงสี่สิริฐที่ล้อมรอบคฤหาสน์ของเขาเอาไว้
คือหมู่บ้านขนาดใหญ่ ‘หมู่บ้านเจมิน’

ที่นี่เป็นดินแดนเล็ก ๆ ที่อยู่ระหว่างรอยต่อของประเทศฟาอิก-
สถาน ซึ่งมีทั้งหมดหกสิริฐอยู่ภายใต้การปกครองของซึค มีรัฐบาลกลาง
บริหารประเทศทั้งหมด กับประเทศเตอร์ฮาน ซึ่งปกครองโดยสุลต่าน
เซอร์กี สุลไลมาน วาจาดี

ฮัยฟาอ์เข้ามาตั้งรกรากอยู่ที่นี่ ช่วยดูแลชาวบ้าน จากเดิมที่
ชาวบ้านอาศัยอยู่ในเบตซารา ซึ่งเป็นที่ที่ทำจากขนแพะ และ
บาร์สตี หรือกระท่อมใบปาล์ม ก็เริ่มมีงาน มีอาชีพ นำมาซึ่งรายได้
เมื่อหมู่บ้านเจริญขึ้น ชาวบ้านสร้างบ้านด้วยอิฐและปูน อีกทั้งยังมี
โรงเรียน โรงพยาบาล และสาธารณูปโภคต่างๆ มากมาย ชาวบ้านจึง
พร้อมใจกันยกย่องให้ฮัยฟาอ์เป็นซึคปกครองพวกตนนับตั้งแต่นั้น
มา และด้วยอำนาจของเขาทำให้ประเทศฟาอิกสถานและประเทศ
เตอร์ฮานไม่คิดเข้ามาก้าวร้าว ด้วยไม่ต้องการให้เกิดความขัดแย้ง

เพราะปัจจุบันยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่าหมู่บ้านเจมินเป็นเขตพื้นี่ของ ประเทศใดกันแน่

อีกทั้งผู้ปกครองทั้งสองประเทศมองว่าความสัมพันธ์ของบ้านพื เมืองน้องมีมาอย่างยาวนาน ไม่ควรต้องมีข้อพิพาทขัดเคืองใจกันจน อาจก่อให้เกิดสงครามด้วยเรื่องนี้ จึงทำให้หมู่บ้านเจมินรอดพ้นจาก การรุกราน และปกครองดูแลตนเองได้อย่างสงบสุขเรื่อยมา

“ว่าแต่เข้ามาหาฉันมีอะไรหรือ”

“เอ่อ” ดาริมลอบถนหายใจ ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยถามออกไป ว่า “ท่านซีคเป็นอย่างไรบ้างครับ ผมได้ข่าวจากอาเหม็ดว่า...” พ่อบ้าน คนสนิทเอ่ยถามด้วยท่าทางหวาดหวั่น จะพูดออกไปตรงๆ ก็ไม่กล้า จะอ้อมค้อมก็รู้ว่าเจ้านายไม่ชอบให้ชักแม่น้ำทั้งห้าให้มากความ เพราะ ซีคฮัยฟาห์เป็นคนเด็ดขาด ชอบความชัดเจนตรงไปตรงมา

“ร่างกายฉันยังคงสามสิบสอง นายดูสิว่ามีตรงไหนในร่างกาย ฉันบอบสลายหรือเปล่า” เจ้าของรอยบากบนใบหน้าหันกลับมา เพื่อให้ พ่อบ้านคนสนิทมองได้อย่างเต็มตา

“ขอเถอะนะครับท่านซีค อย่าทำแบบนี้อีกเลย” ดาริมทำหน้าที่ เหมือนจะร้องไห้ออกมาเสียให้ได้ แต่คิดว่าหากกระเบิดลูกนั้นไม่พลาด เป้า เจ้านายของเขาก็คงไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ คงไปเข้าเฝ้าองค์อัลเลาะห์ เรียบร้อยแล้ว

“ฉันทำอะไรหรือดาริม นายก็เห็นนี่ว่าฉันไม่ได้ทำอะไรเลย ฉัน ใช้ชีวิตอย่างปกติที่สุดแล้ว ฉันพยายามเลี่ยงการปะทะเพราะคิดว่า อีกฝ่ายคือผู้ให้กำเนิด แต่ดูสิ่งที่ฉันได้รับสิ นายคิดว่าฉันจะรอดชีวิต แบบนี้ไปได้อีกสักกี่ครั้งกัน” ซีคฮัยฟาห์ยิ้มเยาะโศกชะตา

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาโดนลอบสังหาร เมื่อสองเดือนก่อนเขาถูก ดักข่มยิง แต่พวกมันพลาด บอดีการ์ดคนสนิทของเขาเคราะห์ร้ายรับ กระสุนแทน ครั้งที่สองรถของเขาโดนตัดสายเบรกจนเกือบพลิกคว่ำ

และลำสุทธของเขาดนระเบิดทั้งคัน!

เขารู้ว่านี้คือการเตือน คนอย่างสุดต่านเซอร์รี่ หากจะสั่งฆ่าใครสักคนคงไม่พลาดถึงสามครั้งแบบนี้แน่ น่าขันสิ้นดี คนเป็นพ่อต้อนรับลูกชายที่ถูกขโมยไปตั้งแต่อายุสามขวบด้วยการส่งคนมาฆ่าอย่างนั้นหรือ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอ เขาทำอะไรผิดนักหนา หากเกลียดชังเขานัก เหตุใดจึงทำให้เขาเกิดมา

ใครเลยจะรู้ว่ามันเจ็บปวดสักเพียงไรที่ต้องมีชีวิตอยู่โดยที่ไม่มีใครต้องการ!

“ผมอยากให้ท่านชืดหลบไปที่อื่นสักพัก ผมบอกตรงๆ ว่าผมไม่สบายใจเลย” ดาติมถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ถ้าฉันหนี ฉันก็ต้องหนีไปทั้งชีวิต ดาติม...นายก็เห็นนี่ว่าเศษเดนอย่างฉันจะตายหรืออยู่...ก็ไม่สำคัญ” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะในลำคอ สมเพศชีวิตของตนเองเหลือแสน

“แต่ว่า...”

“เลิกพูดเรื่องนี้เถอะ ฉันไม่อยากฟัง” ผู้เป็นนายบอกปิดแล้วเปื้อนหน้าออกไปยังนอกหน้าต่าง แน่นอนเขาซ่อนแหวดากิ้วาวปวดร้าวยาวกับสัตว์ป่าบาดเจ็บได้อย่างมิดชิด ทว่าดาติมรู้...เขารู้ว่าภายใต้ท่าทางแข็งกร้าวของชืดฮัยฟานั้นมีความอ่อนโยนซ่อนอยู่ แต่มันถูกซ่อนเร้นเอาไว้ลึกสุดใจ แทนที่ด้วยการเฉยชาราวกับไม้ยี่หระสิ่งใด นั่นเป็นเพราะสิ่งเลวร้ายที่ชายหนุ่มได้รับมาตลอดสามสิบห้าปี มันหล่อหลอมให้ชายหนุ่มแข็งกร้าว เมื่อเขาถูกหักหลังจากผู้ที่เขาเรียกว่าบิดาอย่างนาฟาซัส และผิดหวังซ้ำอีกครั้งเมื่อพบว่าบิดาที่แท้จริงอย่างสุดต่านเซอร์รี่ส่งคนมาฆ่าเขาถึงสามครั้ง

“ผมว่างานแต่งงานที่กำลังจะมีขึ้นในอีกสามวันน่าจะเลื่อนออกไปก่อนดีมั๊ยครับท่านชืด” สีหน้าของพ่อบ้านดาติมบ่งชี้ว่ากังวลถึงงานแต่งงานที่จะมีขึ้นไม่น้อย กแล้ว...ว่าจะเกิดปัญหาเหมือนอย่างที่เคย

เกิดขึ้นมาแล้ว

“ไม่! ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม” ชีคหนุ่มปฏิเสธ ถึงอย่างไร เขาก็ต้องการแต่งงานมีทายาท ขอเพียงมีผู้หญิงสักหนึ่งคนที่รับทุกอย่างที่เขาเป็นได้ ยอมตั้งท้องให้กำเนิดบุตรแก่เขา บุตรที่จะเติบโตขึ้นปกครองหมู่บ้านเจมินและทรัพย์สินสมบัติมากมายที่เขาสร้างขึ้น

เพราะเขาไม่มีทางรู้เลยว่าจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ไปอีกนานสักแค่ไหน ดังนั้นเขามีอาการซ้ำ ต้องรีบมีทายาทให้เร็วที่สุด

1

สาวใช้คนใหม่

“หายไปไหนมายาหนู เผลอหน่อยไม่ได้เลย นี่แอบไปเที่ยวเล่นมาอีกแล้วใช่ไหม หา!”

จันทร์เพ็ญผู้เป็นป้าเอ็ดหลานสาวกำพร้าอย่างซัดใจ แต่ก็ทำได้แค่ดุด่าเสียงดังไปอย่างนั้นเอง ไม่เคยลงไม้ลงมือจริงๆ เสียที เพราะเธอส่งเสียเลี้ยงดูหลานสาวมาตั้งแต่ยังแบเบาะ มารดาของภักรติคือน้องสาวคนเล็กของเธอ เสียชีวิตพร้อมกับสามีด้วยอุบัติเหตุโดยสารพลิกคว่ำ ผู้โดยสารและคนขับร่วมสามสิบชีวิตเสียชีวิตคาที่ มีเพียงเด็กหญิงภักรติที่รอดชีวิตมาได้ราวกับปาฏิหาริย์ ดังนั้นเธอจึงเฝ้าเลี้ยงดูหลานตัวน้อยมาด้วยความรักและความสงสาร กอปรกับเธอครองตัวเป็นโสดไม่มีครอบครัว ความรักทั้งหมดของเธอจึงมอบให้สาวน้อยนามภักรติราวกับลูกในไส้

เธอจำต้องเดินทางมาทำงานเป็นแม่ครัวให้ซีคฮัยฟาร์ นั่นเพราะเงินเดือนที่มากกว่าหลายเท่า ดังนั้นจึงต้องฝากภักรติไว้กับน้องสาวคนกลาง ภักรติเป็นเด็กฉลาด เรียนหนังสือเก่ง ชอบทำกิจกรรม เด็กสาวสมัครเรียนพรีดีกรี ซึ่งเป็นการเรียนแบบสะสมหน่วยกิตล่วงหน้า โดยเธอเก็บหน่วยกิตคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเปิดชื่อดังควบกับการเรียนมัธยมไปด้วย ดังนั้นเมื่อเด็กสาวเรียนจบมัธยม

ปลายจึงเร่งเรียนเก็บหน่วยกิตที่เหลือภายในหนึ่งปี และจบปริญญาตรีตอนอายุแคสิบลขวี่ปีเท่านั้น

จันทร์เพ็ญไม่รอช้า รีบสั่งให้ภัครติเดินทางมาอยู่กับตนที่นี้ทันทีหวังให้เรียนรัฐประเพณี วัฒนธรรม และฝึกภาษาท้องถิ่น แล้วจึงจะให้ออกหางานทำที่นี้ ระหว่างนี้จึงให้เด็กสาวช่วยทำงานเล็กๆ น้อยๆ ในคฤหาสน์ไปก่อน ขึ้นทั้งไว้ไกลหูไกลตาถือไม่ได้ที่จะเป็นห่วง เพราะหลานสาวโตเป็นสาวสะพรั่ง นับวันยิ่งสวยสดราวกับดอกไม้แรกแย้ม แต่ดูเหมือนสาวน้อยจะไม่รู้ตัว เพราะชอบแต่งตัวทโมน ทำตัวเป็นลูกลิงลูกค่าง ต้องคอยบนจนปากเปี้ยกปากแฉะ

“เปล่านะคะ หนูไม่ได้ไปเที่ยวเล่นที่ไหนเลย เอ่อ...หนูแค่ไปห้องน้ำเองคะ นี่ไง หนูกำลังจะกลับมาทำความสะอาดต่อ” หญิงสาวรีบหยิบไม้ปิดช่นไก่อขึ้นมาปิดฝุ่น

“ยังจะมาเถียงอีก เรานะโตแล้วนะยายหนู อีกไม่กี่วันก็จะอายุยี่สิบปีแล้ว ยังจะมัวห่วงเล่นเป็นเด็กๆ ไปได้...แล้วนี่อะไร” จันทร์เพ็ญหยิบเศษใบไม้ที่ติดผมเปียออกมาแล้วจ้องหน้าหลานสาวเขม็ง เมื่อเห็นหญิงสาวได้แต่ทำหน้าเหยเกอย่างยอมจำนนต่อหลักฐาน เธอก็ส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจ

“ห้องน้ำอะไรถึงได้มีใบไม้พวกนี้ติดผมมาด้วย บอกป้ามาเดี๋ยวนี้ล่ะว่าไปเล่นช่นที่ไหนมา ถ้าไม่บอกละก็ป้าจะหยิกให้เนื้อเขียวเลยเชียว” ไม่พูดเปล่าหญิงสูงวัยยื่นมือไปหมายจะหยิก แต่คนอ่อนวัยกว่ากลับกระโดดหลบได้อย่างรวดเร็ว

“อย่านะคะป้า!”

“ถ้าไม่ยอมโดนหยิกก็บอกป้ามาเดี๋ยวนี้ล่ะว่าไปที่ไหนมา”

“เอ่อ...ด้านหลังคฤหาสน์ค่ะ” หญิงสาวยิ้มแห้งๆ ก่อนจะตอบออกมาแต่โดยดี

“หลังคฤหาสน์! ตายแล้ว!”

“ใครตายหรือคะ”

“แน่ะ ยังจะมาทะเล่่นอีก” จันทรพีญอดไม่ไหว ตีลงบนต้นแขน หลานสาวด้วยความหมั่นไส้

“อูย...เจ็บ” หญิงสาวลูบแขนบ่อยๆ “ว่าแต่หลังคฤหาสน์มีอะไรหรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม เมื่อคิดถึงด้านหลังคฤหาสน์ ใจยังเต้นตึกตักไม่หาย ตาคมกร้าวของใครคนนั้นทำให้เธอรู้สึกร้อนวูบวาบได้อย่างน่าประหลาด

“ป่าลืมบอกไปเลยที่ท่านซีคไม่ชอบให้ใครไปเดินเล่นพานตรงนั้น มันเป็นที่พักผ่อนส่วนตัวของท่าน” จันทรพีญหน้าเสียว เพราะรู้กันดีว่าซีคัยฟ้าอู่ผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์แห่งนี้หวงแหนสวนด้านหลังคฤหาสน์ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ผู้ที่มีสิทธิ์ย่างกรายเข้าไปได้จึงมีแต่คนสวน บอดี้การ์ดส่วนตัว และพ่อบ้านคนสนิทเท่านั้น

“ท่านซีค...เอ่อ...” ภัครติมีท่าทางอึกอักก่อนจะเอ่ยถามสิ่งที่ค้างคาใจ “ใช้คนที่มีแผลเป็นที่หน้าหรือเปล่าคะป่า”

“ตายแล้ว! หนูเจอท่านซีคด้วยเหรอ”

“ก็ไม่เชิงเจอหรือคะ” หญิงสาวไม่กล้าเล่าวีรกรรมของเธอทั้งหมด ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องโดนป่นด้วยเรื่องเดิมๆ ไปอีกหนึ่งเดือนเต็มแน่ๆ เพราะรู้นิสัยผู้เป็นป่าดี

“ไม่เชิงนะมันยังงั่ อย่ามาเล่นลึนนะ” จังหวะที่ภัครติเปลือจันทรพีญก็หยิกที่ต้นแขนด้วยความหมั่นไส้ในความดีของหลานสาวเหลืออกำลัง “ถ้าไม่เล่ามาให้หมดแล้วป่ามารู้ทีหลังละก็ หนูจะโดนทำโทษ” ผู้เป็นป่าคาดโทษเสียงเข้ม

หญิงสาวนิงไปอืดใจ ใคร่ครวญดูว่าคุ้มหรือไม่หากบอกความจริงกับป่า ทำยทีสุดเธอก็เลิกทีจะสายหน้า แล้วแสรงเปลี่ยนเรื่องคุยไปเสียดื้อๆ “ว่าแต่ป่าจะให้หนูเป็นสาวใช้ไปอีกนานแค่ไหนคะ”

“ก็จนกว่าจะพูดภาษาท้องถิ่นได้นั้นแหละ ป่าว่าจะให้ไปสมัคร

เข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลที่หมู่บ้านเจมิน ที่นั่นเป็นที่ที่สงบและน่าอยู่มากๆ หนูอยู่ไปสักพักต้องหลงรักแน่ๆ แต่จะเรียกหมู่บ้านก็ไม่เชิงหรอกนะ เพราะที่นี่มีขนาดเทียบเท่ากับเมืองขนาดเล็ก มีบ้านเรือนกว่าพันหลังคาเรือน มีประชากรเกือบสี่พันคน แต่ทุกคนก็ยังเรียกที่นี่ว่าหมู่บ้านเจมินกันอย่างติดปาก”

“ว้าว! หนูอยากไปเที่ยวจังเลยค่ะป้า”

“ถ้าทำตัวดีๆ วันหยุดป้าจะพาออกไปเที่ยว”

“เย้!” ภักตร์ร้องด้วยความดีใจพลางกระโดดโลดเต้นไปมา

จันทร์เพ็ญเห็นท่าทางของหลานสาวก็ได้แต่ยิ้มขึ้นด้วยความเอ็นดู ทว่าบรรยากาศอบอุ่นระหว่างป้าหลานก็มีอันต้องสะดุดลง เมื่อเสียงท่มห้วนจากทางด้านหลังดังขึ้น

“เสียงดังอะไรกัน!”

“ท่านซี้ด” จันทร์เพ็ญหน้าเสียเมื่อเห็นผู้เป็นนาย “ขอโทษค่ะ ดิฉันจะระวังตัวให้มากกว่านี้” หญิงสูงวัยรีบเอ่ยขอโทษ ก่อนจะหันไปดึงแขนหลานสาวซึ่งยังคงยืนนิ่งมองผู้เป็นเจ้าของบ้านอย่างไม่รู้ว่่าภัยกำลังจะมาเยือน

ทุกคนในคฤหาสน์ต่างก็ยำเกรงจนแทบจะเรียกได้ว่ากลัวซี้ด ฮัยฟ่าอ์กันทั้งนั้น นั่นเพราะเขาพูดน้อย ยิ้มยาก ชอบทำหน้าตาบูดบึ้ง เมื่อออกรับกับใบหน้าอัปลักษณ์ยิ่งทำให้เขาเหมือนอสูรร้าย

แม้ทุกคนจะรู้ว่าซี้ดฮัยฟ่าอ์เป็นคนใจดีมีเมตตา ช่วยเหลือดูแลทุกข์สุขของชาวบ้านอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้ทุกคนจะสำนึกในบุญคุณ แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ ไม่ว่าจะท่านซี้ดจะอย่างไรผ่านไปทีใด ทุกคนต่างหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ รีบก้มหน้าหนี หลบตา หากเป็นเด็กก็ถึงกับร้องไห้ระงอแฉงด้วยความหวาดกลัว เรียกได้ว่าไม่มีใครกล้าจ้องมองใบหน้าของเขา เพราะกลัวว่าจะเห็นรอยแผลเป็น แสนอัปลักษณ์

แต่คุณหลานสาวจอมซนของเธอสิ นอกจากไม่มีท่าทางหวาดกลัวแล้ว ยังกล้าสบตาท่านซีคฮัยฟาอีกด้วย ตาย! ตาย! ตาย! ถ้าท่านซีคเกิดไม่พอใจขึ้นมาจะทำยังไง อายุนขนาดเธอใช้ว่าจะหางานใหม่ได้ง่ายๆ เสียด้วย เมื่อคิดดังนั้น จันทรพิญฑูกรีบกระซิบบอกหลานสาวทันที

“ยายหนูขอโทษท่านซีคเร็วเข้า”

“ขอโทษทำไมคะป้า เราไม่ได้เสียงดังมากมายอะไรเสียหน่อย”

“ยายหนู!” จันทรพิญฑูแทบเป็นลมเมื่อได้ยินหลานสาวตอบออกมาเช่นนั้น “ดิฉันต้องขอโทษด้วยนะคะท่านซีค หลานสาวของดิฉันยังเด็กนักจึงทำเรื่องเสียมารยาท ดิฉันผิดเองคะที่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน จนกลายเป็นเด็กไม่รู้จักระดับสูงที่ต่ำแบบนี้”

ซีคหนุ่มนิ่งเฉย ดวงตาข้างซ้ายที่ปราศจากแผ่นหนังสีดำปิดบังจ้องมองไปยังหญิงสาวรูปร่างบอบบาง ตัวเล็กอ่อนแอ ยายเด็กกะโปโลเป็นหลานสาวของจันทรพิญฑูนี้เอง หญิงไทยส่วนใหญ่ผิวขาวเหลือง แต่สาวน้อยคนนี้มีผิวขาวอมชมพู ดวงตากลมโตมีแววฉลาด चुกชน อีกทั้งกล้าที่จะจ้องมองใบหน้าเขาอย่างไม่หวาดกลัว ผมดำขลับ ถักเปียสองข้างยาวจดเอว น่าจะเป็นคนสวยหากไม่มีรอยดำเปื้อนใบหน้าจนมอมแมมเช่นนั้น

เห็นผู้หญิงคนนี้แล้วพานทำให้คิดถึงน้องสาวของเขาทั้งสองคน ซึ่งบัดนี้แต่งงานออกเรือนมีความสุขกันไปหมดแล้ว

“แม่หนูคนนี้พูดถูกแล้ว ในเมื่อไม่ได้ทำอะไรผิดก็ไม่จำเป็นต้องขอโทษ ที่ฉันถามไม่ได้จะจับผิด ฉันแค่อยากรู้ว่าเหตุใดจึงเสียงดัง มีเรื่องอะไรน่าสนุกอย่างนั้นหรือ” เขาเลิกคิ้วข้างซ้ายขึ้น ก่อนจะมองท่าทางเหลวไหลของแม่ครัวจันทรพิญฑูที่ยืนอ้าปากกว้างราวกับไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เขาพูดออกไป

อันที่จริงเขาไม่ค่อยพูดคุยหรือทำความสนิทกับใครแม้แต่คนในคฤหาสน์ ทว่าหญิงสาวตรงหน้าทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นคนธรรมดา

คนหนึ่ง เธอมองเขาเหมือนมนุษย์เดินดิน ไม่ใช่เจ้าชีวิตหรืออสูรร้าย
อย่างที่คนอื่นมอง

“بابอกว่าจะพาหนูไปเที่ยวในหมู่บ้านเจมีนคะท่านซีค”

“จันหรือ น่าสนุกดีนะ” ซีคหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ โพล่สองแขน
ไปทางด้านหลัง ดวงตาคมมองหญิงสาวตรงหน้าเนิ่นนาน นานเสียจน
ภครติรู้สึกได้ว่าใบหน้าของเธอร้อนผ่าวขึ้นมาเสียดื้อๆ หัวใจดวงน้อยๆ
เต้นแรงแทบกระโจนออกมานอกอก

“คะ” หญิงสาวก้มหน้างุด ความกล้าหาญเมื่อครู่หดหาย ทั้งที่
ก่อนหน้านี้เธอกล้าที่จะมองใบหน้าเจ้าของคฤหาสน์โดยตรง กล้าที่
จะมองบาดแผลนั้นโดยไม่หวาดกลัว แต่แล้วทำไม...เธอกลับไม่กล้า
เงยหน้าขึ้นสบตาพราวระยับข้างนั้น

“หลานสาวชื่ออะไร” เขาเอ่ยถามแม่ครัวจันทร์เพ็ญ ทว่าสายตา
กลับจับจ้องอยู่ที่หญิงสาวไม่วางตา

“ชื่อภครติคะท่านซีค เรียกยายหนูสั้นๆ ว่าภครก็ได้คะ” จันทร์-
เพ็ญตอบโดยพยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น ซึ่งก็ยากเย็นเสียเหลือเกิน

“เคยได้ยินชื่อคนไทยมาหลายชื่อ แต่ไม่เคยได้ยินชื่อนี้เลย
แปลว่าอะไรหรือ ภครติ” คราวนี้ซีคหนุ่มตั้งใจเอ่ยถามเจ้าของชื่อ

หญิงสาวจำต้องเงยหน้าขึ้นสบตาเขาเพื่อตอบคำถาม “ภครติ
แปลว่า โชคดีในความรักคะ”

“จันหรือ” ซีคหนุ่มขยับมุมปากคล้ายจะยิ้ม แต่ก็หยุดไว้เพียง
เท่านั้น ถ้าหญิงสาวคนนี้ได้มีโชคดีในความรัก เขาคงตรง
กันข้ามกับเธออย่างสุดขีด เพราะเขาเป็นคนที่โชคร้ายในความรักมา
โดยตลอด

ซีคฮัยฟาร์ค่อยๆ ถอนสายตาจากใบหน้านามอมแมมอย่างยาก
ลำบาก เด็กกะโปโลคนนี้มีอะไรดีถึงได้ตรึงสายตาของเขาให้หยุดนิ่ง
อยู่ที่เธอได้นานเพียงนี้ นูร์รีก็ผอมแห้ง ไม่ได้มีส่วนเว้าส่วนโค้งตริ่งใจ

ชาย ใบหน้าหมดจดมีได้แต่แต่งแต่มีสีสิ้นชวนมองเลยสักนิด ผมที่ควร
จัดทรงสวยงามก็กลับยุ่งเหยิง อีกทั้งยังมีเศษใบไม้ติดตามผม บ่งชี้
ว่าแสนชนไม่น้อยเลย เสื้อผ้าเรียกได้ว่ามอซอแตกต่างจากผู้หญิงที่
รายล้อมอยู่รอบตัวเขาโดยสิ้นเชิง

ซีคหนุ่มบังคับสายตาให้มองไปทางอื่นก่อนจะก้าวยาวๆ เดิน
ผ่านหญิงต่างวัยทั้งสองไป ทำให้ชายโตบดินใหม่ทองไหวลู่ไปตามแรง
ลม สะบัดพลิวสัมผัสแขนของหญิงสาว จังหวะนั้นเธอได้กลิ่นหอม
อ่อนๆ จากซีคหนุ่ม ทำให้ภักครติดออดไม่ได้ที่จะเหลียวมองตามแผ่นหลัง
กว้างไปจนลับสายตา

“โอ๊ย ป้าจะเป็นลม”

“ป้า!” ภักครติปราคาเข้าประคองจันทร์เพ็ญอย่างรวดเร็ว ก่อนจะ
ช่วยพยุงไปนั่งพัก กุสีกุจฉายาตมยามห่มองในถุงใบเล็กๆ ที่ผู้เป็นป้า
มักหิ้วติดตัวออกมาให้ดมจนอาการดีขึ้น “ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า
คะป้า ไปโรงพยาบาลมั๊ย”

“นั่งพักนิดเดียวก็หาย” จันทร์เพ็ญหลับตาลงครู่หนึ่งก่อนจะ
ค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ แล้วพูดแผ่วเบาราวกับรำพันกับตัวเองว่า “เซื่อ
มั๊ย ป้าทำงานที่นี่มาหลายปี แต่เป็นครั้งแรกที่ป้าได้พูดคุยกับท่านซีค
นานที่สุด จำได้ว่าเคยคุยกันล่าสุดก็ตอนที่ท่านซีครับป้าเข้าทำงานนั้น
แหละ” จันทร์เพ็ญยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อบริเวณหน้าผาก ใจยังเต้น
แรง ทั้งหวาดกลัวและหวั่นเกรงบารมีของซีคฮัยฟาล์ เธอและคนอื่นๆ
ต่างยกย่องและเทิดทูนซีคฮัยฟาล์เป็นเจ้านายที่ยากจะเข้าถึง

“คนอะไรแปลกจัง อยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปี แต่แทบไม่คุยกัน
เลยเนี่ยนะ” หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่นด้วยความแปลกใจ

“ท่านซีคมีโลกส่วนตัวสูง ป้าเองก็ไม้อู้้ออะไรเกี่ยวกับท่านมากนัก
หรอก เคยได้ยินพวกสาวใช้เก่าแก่ที่ติดตามมาจากคฤหาสน์เก่าเล่าว่า
เมื่อก่อนท่านซีคมีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่านี้มาก เป็นผู้ชายสุภาพ มีความ

เป็นผู้นำ อบอุ่น และมีรอยยิ้มสว่างไสวราวกับแสงเช้าของดวงอาทิตย์”

“แล้วทำไมตอนนี้ถึงกลายเป็นคนหน้าหนึ่งราวกับคนไร้ความรู้สึก
อย่างนั้นล่ะคะป่า”

“ก็เป็นเพราะแผลเป็นที่ใบหน้านั้นแหละยายหนู เห็นว่าโดน
สะเก็ดระเบิดจากท่านนาฟาสส์ คนที่ขโมยท่านซีคไปตั้งแต่เด็ก ๆ”

“อ้าว ท่านซีคถูกขโมยมาหะรอคะ แล้วพ่อแม่ที่แท้จริงของท่าน
ซีคเป็นใครกันล่ะคะ”

“ไอ้ ท่านซีคถูกขโมยมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลยแหละ โอ๊ย! เรื่องมัน
วุ่นวายซับซ้อน ป้าเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรนักหรอก” แม่ครัวมือฉมัง
เมาท์เรื่องเจ้านายอย่างออกรส อากาหรหน้ามีดตาลายเมื่อสักครู่จาง
หายไปเป็นปลิดทิ้ง

“นี่ขนาดป้าไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรนะคะเนี่ย” หญิงสาวอดสัพยอก
ผู้เป็นป้าไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยถามต่อไปว่า “แล้วหลังจากนั้นเป็นไงต่อคะ”

“พอเลย ป้ามีงานต้องทำ หนูเองก็ต้องช่วยป้าทำงานด้วย”
จันทร์เพ็ญถอนหายใจก่อนจะส่ายหน้า ทั้งระอาและเอ็นดูหลานสาว
ตัวแสบเหลือกำลัง

แม้จะเสียดายที่ไม่ได้ฟังเรื่องราวของซีคฮัยฟาห์ต่อ แต่เธอก็
มั่นใจว่าคนอย่างป้าจันทร์เพ็ญเก็บความลับไม่เคยได้ อีกไม่นานก็
คั่นปากเล่าออกมาเองแน่ๆ “ได้ล่ะคะป่า อยากให้หนูทำอะไรสั่งมาเลย
คะ หนูพร้อมแล้ว” หญิงสาวถลกแขนเสื้อขึ้นด้วยท่าทางทะมัดทะแมง
ก่อนจะเหลือบไปเห็นสาวใช้สองคนช่วยกันหอบม้วนผ้าสีทองระยิบ-
ระยับเดินผ่านไป

“ที่คฤหาสน์กำลังมีงานอะไรกันหะรอคะ หนูเห็นทุกคนวิ่งวุ่นมา
ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

“อ้าว! ป้านึกว่าเล่าให้หนูฟังแล้วซะอีก”

ภักครติขมวดคิ้วมุ่นก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ แต่ดูจากการเตรียม

งานที่วิ่งวุ่นกันทั้งคฤหาสน์ตั้งแต่เช้าจดค่ำเช่นนี้ น่าจะมีงานเลี้ยงใหญ่
ที่เหล่าเศรษฐีมารวมตัวกันก็เป็นได้ หญิงสาวคาดเดาจากประสบการณ์
ที่เคยอ่านข่าวสังคมว่า เศรษฐีมักจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ แม้ซีคฮัยฟาร์
ผู้แสนเคร่งขรึมดูไม่น่าจะชอบงานสังสรรค์เลยก็ตาม

“อีกสามวันจะมีงานแต่งงาน”

“แต่งงานหรือคะ!” หญิงสาวเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ “ใคร
จะแต่งงานหรือคะป้า”

“ก็ท่านซีคนะสิ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นหญิงสาวก็นิ่งอึ้งไปหลายอึดใจ แปลก...ทำไม
เธอรู้สึกราวกับว่าหัวใจดวงน้อยๆ ร่วงหล่นไปกองอยู่บนพื้น ความ
ผิดหวังเกาะกุมหัวใจเธออย่างน่าประหลาด เธอควรยินดีมิใช่หรือที่
เจ้านายจะแต่งงานมีครอบครัว ถึงอย่างไรซีคฮัยฟาร์ก็ถือเป็นผู้มี
พระคุณกับเธอโดยตรง เพราะเงินที่ป้าส่งให้เธอเรียนจนจบถ้วนเป็น
เงินจากซีคฮัยฟาร์แทบทั้งสิ้น

หญิงสาวเฝ้มปากเป็นเส้นตรง พยายามสลัดความรู้สึกเหล่านั้น
ทิ้งไปก่อนจะเฝ้าถามต่อราวกับไม่รู้สึกรึอะไร

“แล้วเจ้าสาวเป็นใครหรือคะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“อ้าว”

“อย่าว่าแต่ป้าไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จักเลย ท่านซีคเองก็คงไม่เคย
เห็นหน้าเจ้าสาวเหมือนกัน”

“อ้าว”

“จะอ้าวอีกนานมั้ยยายเด็กคนนี่นี่” จันทร์เพ็ญหัวเราะร่วนเมื่อ
เห็นท่าทางงุนงงเป็นไก่อตาแตกของหลานสาว

“ก็หญิงนี่คะ คนจะแต่งงานกัน แต่ไม่เคยเห็นหน้ากัน เป็นไป
ได้ด้วยหรือคะ”

“อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละยายหนู งานแต่งงานที่กำลังจะมีขึ้นเป็นการแต่งงานครั้งที่สี่ของท่านซีค”

ขณะที่จันทร์เพ็ญเริ่มเล่า ภัครดิกก็ทำท่าจะร้องอ้าวด้วยความสงสัยขึ้นมาอีก แต่เมื่อเห็นท่าทางของผู้เป็นป้าจึงรีบยกมือขึ้นปิดปากกะพริบตาปริบๆ อย่างตั้งใจฟัง

“ท่านซีคอยากมีทายาทมาก เลยให้พ่อบ้านดาร์มมาเจ้าสาวมาให้ ผู้หญิงพวกนั้นได้เห็นรูปถ่ายท่านซีคก็ต่างยอมรับได้ และตกลงจะแต่งงานกับท่านซีค โดยท่านซีคมีข้อแม้ว่าเมื่อผู้หญิงเหล่านั้นมีทายาทให้ท่านเมื่อไหร่ ท่านจะคืนอิสราเอลให้พวกเธอด้วยการหย่า และแบ่งทรัพย์สินสมบัติที่ท่านมีให้ครึ่งหนึ่ง”

“ครึ่งหนึ่งเลยหรือคะ” ภัครดิกย้อนถามอย่างไม่เชื่อหู

“ใช่แล้ว เห็นพ่อบ้านดาร์มแล้วว่าท่านซีคไม่ยอมเอาเปรียบผู้หญิง ในเมื่อผู้หญิงเหล่านั้นยอมเสียสละอุ้มท้องให้กำเนิดทายาทแก่ท่าน ท่านก็อยากให้พวกเธอได้ทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้ไปตั้งตัวเริ่มต้นชีวิตใหม่ ให้สมกับที่เธอยอมเสียสละเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง”

“การที่คนเป็นแม่โดนพรากลูกไปจากอกคงเป็นเรื่องที่เจ็บปวดใจมาก ท่านซีคคงอยากจะเยียวเธอด้วยทรัพย์สินสมบัติมากมายเหล่านั้น” หญิงสาวพยักหน้าทำความเข้าใจ กระนั้นเธอก็ไม่อาจเข้าใจเหตุผลของท่านซีคได้อยู่ดี นั่นเพราะเธอมองว่าผู้เป็นประมุขของศาสนานี้ทำเรื่องง่ายๆ ให้เป็นเรื่องยาก หากท่านซีครักและแต่งงานกับใครสักคนก็ไม่จำเป็นต้องมอบทรัพย์สินสมบัติมากมายให้ผู้หญิงคนไหน แม่ลูกไม่ต้องพรากจากกัน เด็กจะได้อยู่กับพ่อแม่ และเติบโตขึ้นในครอบครัวที่อบอุ่น

ขอเพียงแค่นี้ความรัก!

ภัครดิกอดที่จะคิดเล่นๆ ไม่ได้ว่าถ้าเป็นเธอละ ข้อเสนอที่จะทำให้อเธอจำรอยไปทั้งชาติ โดยแลกกับการยื่นเลือดในอกให้ซีคฮัยฟาฮ์ไป

ตลอดกาล เธอจะยอมรับได้มั้ย...

แค่คิดหยาดน้ำตากี่รินขึ้นเกาะขอบตา เธอทำใจไม่ได้ แม้เงินจะทำให้ดำรงชีวิตอยู่บนโลกเบียดๆ ไปนี้ได้อย่างสุขสบายก็จริง แต่เงินซื้อความสุข ความรัก และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไม่ได้ เธอขอยู่แบบจนๆ กับผู้ชายสักคนที่รักเธอ มีโซ่ของคล้องใจที่เธอพุ่มพักอุ้มชู ฝ้ามองการเติบโตของเขาตราบจนกว่าเธอจะหมดลมหายใจไปตามกาลเวลาดีกว่า...นี่ต่างหากคือความสุขที่แท้จริง

“ท่านซีคไม่เคยคิดใช้อำนาจเอาเปรียบใคร ทุกคนที่นี่ถึงได้ทั้งรักและเกรงกลัวท่านซีคกันทุกคนไงล่ะ”

“แล้วทำไมถึงต้องแต่งหลายครั้งล่ะคะ หรือเจ้าสาวของท่านซีคแต่ละคนมีทายาทให้ท่านซีคไม่ได้”

“งานแต่งถูกจัดขึ้น แต่ไม่เคยสำเร็จ”

“อ้าว!” ภักตร์ร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอคนที่จัดงานแต่งงานถึงสามครั้ง แต่งงานแต่งกลับล้มกลางคัน

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ ทำไม...”

“ก็พอเจ้าสาวเห็นใบหน้าท่านซีคตอนถอดแผ่นหนังออก ก็พากันเตลิดหนีไปก่อนจะเริ่มพิธีนะสิ ส่วนใหญ่ผู้หญิงที่พอบ้านดาร์มามาให้ก็เป็นลูกหลานเศรษฐี บ้างก็ไฮโซ ดารานางแบบมีชื่อเสียง ผู้หญิงพวกนั้นอยากแต่งกับท่านซีคก็เพราะเงิน แต่พอเห็นใบหน้าอัปลักษณ์ของท่านซีคก็ทำใจยอมรับไม่ได้ แผ่นแนบทุกราย” แม้ครีวเล่าพลางถอนหายใจ เมื่อหันไปมองคนอ่อนวัยกว่าก็ต้องตกใจเมื่อเห็นผู้หญิงสาวตาแดงก้ำ หยาดน้ำใสรินรดแก้มอึมเป็นสาย

“ตายแล้วยายหนูของป้า ร้องให้ทำไม ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า” จันทรพิณยื่นมือไปลูบหลังลูบแขน พิศมองหลานสาวโดยรอบ ทว่าหญิงสาวกลับปฏิเสธด้วยการส่ายหน้าจนผมเปียทั้งสองข้างแกว่งไปมา

“หนูส่งสารท่านซีคคะ” หญิงสาวใช้หลังมือเช็ดหยาดน้ำตา

“ไถยายหนู” แม่บ้านยื่นมือไปลูบศีรษะหลานสาวด้วยความเอ็นดู

“ท่านซีคคงเสียใจมากเลยนะคะ” แค้คิดว่าผู้ชายคนหนึ่งต้องโดนเจ้าสาวปฏิเสธที่จะแต่งงานด้วยถึงสามครั้งเพียงเพราะเขามีรอยแผลอับลักษณ์ มันช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ต่อให้ท่านซีคตัวโตท่าทางห้าวหาญสักเพียงใด แต่ขึ้นชื่อว่าหัวใจยอมมีเลือดเนื้อ มีความรู้สึกดีใจและผิดหวัง เธอเชื่อเหลือเกินว่าท่านซีคคงเสียใจที่ถูกเจ้าสาวทอดทิ้งเพียงเพราะรูปลักษณ์ภายนอก

“นั่นสินะ ป้าเองก็ไม่เคยคิดว่าท่านซีคจะเสียใจหรือเปล่า เห็นท่านทำหน้าที่เรียบร้อยอย่างกับคนไม่มีความรู้สึก แต่ถ้าเป็นป้า ป้าก็คงเสียใจมาก การที่เจ้าสาวหนีไปก่อนเข้าพิธีก็เท่ากับโดนตบหน้าแรงๆ ท่ามกลางฝูงชน คงทั้งเจ็บและอับอาย” จันทรเพ็ญรู้สึกสะเทือนใจ เธอไม่เคยคิดถึงข้อนี้มาก่อนเลย ด้วยมองว่าประมุขของเธอนั้นเข้มแข็งห้าวหาญ คงไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

“แต่ข้าอย่างเราก็คทำได้แค่ส่งสารนั้นแหละนี่งหนู”

หญิงสาวหยุดร้องไห้ ก่อนจะพูดขึ้นพร้อมประกายตามุ่งมั่นว่า “หนูจะสวดมนต์ทุกคืน อธิษฐานขอพรให้การแต่งงานครั้งที่สี่ของท่านซีคประสบความสำเร็จ หนูอยากเห็นท่านซีคมีความสุขค่ะ”

2

ฝันร้ายที่ไม่อาจลืม

ตุ้ม!

เสียงระเบิดดังสนั่นพร้อมกับที่ร่างสูงทรวดฮวบลงกองกับพื้น สะเก็ดระเบิดบางส่วนกระเด็นถูกใบหน้าซีกขวาและตามลำตัวของ ฮัยฟาห์ เลือดสีแดงชาดไหลอาบลงมายังลำคอและแก้มออกกว้าง เขา หันไปหาทาร์ฟ น้องชายซึ่งโดนสะเก็ดระเบิดตามเนื้อตัวเช่นกันด้วยความ เป็นห่วง

ระเบิดถูกจุดขึ้นโดยบิดา หมายถึงหารศัตรูให้สิ้นซาก ทว่าระเบิด กลับทำอันตรายแก่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้เลยแม้เพียงปลายเล็บ ชั่วร้าย กลับทำร้ายพวกเดียวกันเองจนได้รับบาดเจ็บล้มตาย เขาารู้สึกได้ว่า ทาร์ฟพยายามจะพุงเขาลุกขึ้น แต่เขาเป็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ น้องชาย จึงพุงเขาที่จวนเจียนจะหมดสติให้ลุกขึ้นได้อย่างทุลักทุเล

‘ท่านพ่อช่วยกันพุงพี่ฮัยฟาห์คนละข้างสิครับ’

‘เรื่องอะไร เชิญพวกแกหอบหัวกันไปเองเถอะ ฉันจะหนีไปจาก ที่นี่’ นาฟาซัสรอดพ้นจากระเบิดที่ตัวเองโยนออกไปได้อย่างหวุดหวิด เขาชักสีหน้าหงุดหงิดแล้วหันหลังเตรียมหนี ไม่แยแสบุตรชายทั้งสอง เลยสักนิด เวลานี้เขาต้องการเอาชีวิตรอดมากกว่าสิ่งใดๆ ทั้งหมด

‘ทำไมท่านพ่อถึงได้ใจดำนัก ทำอย่างกับพวกเราไม่ใช่ลูก สัตว์

เดรัจฉานมันยังรักลูกของมัน ท่านพ่อยังมีความเป็นคนหลงเหลืออยู่บ้างหรือเปล่า ทั้งๆ ที่พี่ฮัยฟาห์เอาตัวรับกระสุนแทนท่านพ่อแท้ๆ' ทหารี่ฟกราดเกรี้ยวด้วยความแค้น แผลของพี่ชายสาหัสนัก ทั้งแผลจากกระสุนปืนที่ซึ่คินติซาร์หมายจะยิงบิดา แต่พี่ชายกลับเอาตัวเข้าไปรับแทน แล้วยังแผลจากสะเก็ดระเบิดที่ดูเหมือนพี่ชายจะได้รับมันมากกว่าคนอื่นๆ หากไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที เกรงว่าอาจไม่รอดชีวิต

‘อูย! ไอ้พวกโง่! ก็เพราะพวกแกไม่ใช่ลูกของฉันนะสิ ไหนๆ ก็ จะตายกันอยู่แล้ว ฉันจะบอกให้พวกแกหายโง่ ฉันเป็นหมัน พวกแก ทั้งสี่คนไม่มีใครเป็นลูกของฉันทั้งนั้น พวกแกเป็นเด็กที่ฉันขโมยมา ฉันเกลียดพวกเลือดผสม ไม่ใช่อาหรับแท้เหมือนกับฉัน พวกที่มีแม่เป็น อีผสมทองหรือไมก็พวกต่างศาสนาแต่ดันได้ดีกว่าฉัน ฉันรับไม่ได้’ นานาฟาชส์หัวเราะอย่างบ้าคลั่งราวกับเสียดสี

ฮัยฟาห์ไต่ถามทุกอย่างชัดเจน หัวใจของเขาปวดแปลบ เมื่อคนที่ เขาเรียกว่าพ่อมาโดยตลอดแท้จริงแล้วเป็นเพียงคนเลวที่เห็นแก่ตัว

‘สารเลว!’

‘ใช่! คนอย่างฉันมันสารเลว ฉันขโมยพวกแกทุกคนมาจากพ่อแม่ ที่แท้จริง สะใจจับหนายที่ได้ใช้งานพวกลูกซึ่ค ลูกเศรษฐี สอนให้พวกมันเป็นโจร เป็นขี้ขำรองมือรองตีนฉัน’

เจ้าของร่างหนากระสับกระสายไปมา แขนบิดปายไปทั่วจน คริสต์ลูปสิงโตบริเวณหัวเตียงหล่นลงแตกกระจายเกลื่อนพื้น เหงื่อ กาศฟูตขึ้นเต็มใบหน้า ก่อนที่เขาจะล้มตาโพลงแล้วหยุดกายลุกขึ้นนั่ง อย่างรวดเร็ว

“บ้าฉิบ! ผันอีกแล้ว”

ซึ่คฮัยฟาห์ยกมือหนาขึ้นลูบใบหน้าแรงๆ ราวกับจะปลุกปลอบ ตนเองให้คลายอาการเครียดอันเกิดจากฝันร้าย

การเดินทางเสี่ยงตายเพราะความโลภของบิดาทำให้ผู้คนมากมายล้มตายจากความยากลำบากในการเดินทาง แล้วก็พบว่าในถ้ำไม่มีทอง แต่กลับเป็นกับดักของซีคอนดิซาร์ หลานชายแท้ๆ ของนาฟาซัส ซึ่งบัดนี้ซีคอนดิซาร์ได้กลายเป็นน้องเขยของเขาเรียบร้อยแล้ว แม้จะไม่ค่อยชอบหน้ากัน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อน้องสาวรักผู้ชายคนนั้น เขาก็ทำได้เพียงยินดีที่บิดาซาานมีความสุข

จุดจบของนาฟาซัสคือการกระโดดลงหุบเหวเพื่อปลิดชีวิต เศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่ต้องมาตายอย่างน่าอนาถเพียงเพราะความริษยา จงเกลียดชังซึ่งผู้ที่มีสายเลือดผสม มิใช่อาหรับแท้ ความเกลียดชังสมจนกลายเป็นความเลวระยำถึงขนาดพรากเด็กจากอกผู้ให้กำเนิด นำมาเลี้ยงดูให้เป็นโจร กตขี้ข่มเหงทำร้ายจิตใจเรื่อยมา

เขาควรดีใจที่ไม่ต้องเรียกคนเลวทรามอย่างนาฟาซัสว่าพ่ออีกต่อไป แต่เหตุใดเขาก็กลับฝันร้ายถึงเหตุการณ์เดิมซ้ำๆ ทั้งที่เวลาผ่านไปนับสิบปี

เขาและน้องต่างออกตามหาผู้ให้กำเนิดที่แท้จริง เขาเป็นคนหนึ่งที่หวังว่าครอบครัวที่แท้จริงจะอ้าแขนต้อนรับเขาด้วยความเต็มใจ ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น ทันทีที่เขาไปปรากฏตัวขึ้นที่คฤหาสน์นาจาดาห์ เพื่อบอกกับสุลต่านเซอร์ก็ว่าเขาคือบุตรชายที่หายสาบสูญ ผู้เป็นบิดา กลับเพียงแค่อ้างมองใบหน้าเขา ก่อนจะเดินออกไปจากห้องรับแขกโดยไม่พูดอะไรเลยแม้แต่คำเดียว

ไอซาฟาร์ น้องชายต่างมารดาเดินตามบิดาเข้าไปเพื่อเกลี้ยกล่อมให้สุลต่านเซอร์ก็ออกมาพบและพูดคุยกับเขา

เขายินดีที่จะตรวจดีเอ็นเอเพื่อยืนยันสายสัมพันธ์ และพร้อมจะให้คำมั่นว่าการมาปรากฏตัวของเขาไม่ได้ต้องการมาเรียกร้องสมบัติ หรือแม้แต่ตำแหน่งทายาทสุลต่านผู้ปกครองประเทศเตอร์ฮานเลย แม้แต่น้อย

‘ท่านพ่อไม่ยอมออกมาครับ ท่านไม่อยากพบหน้าท่านพี่’

‘ทำไม’ เขาจำได้ชัดว่าเสียงของเขาช่างแหบแห้งและอ่อนแรง เหมือนคนเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าท่ามกลางทะเลทรายร้อนระอุ โหยหาโอเอซิสเพื่อประทังชีวิต รอนแรมอ้างว้างเดียวดายโดยปราศจากครอบครัวร่วมเดินทาง แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้พบกับโอเอซิสล้ำค่า แต่กลับพบว่ามันเป็นเพียงแค...

มิราจ! ภาพลวงตาที่ไม่มีจริง

‘ท่านพ่อบอกว่าเพราะท่านพี่หายไป ท่านแม่ถึงได้ตรอมใจตาย ท่านเลยไม่อยากเห็นหน้าท่านพี่ ท่านยังพูดอีกว่า...’ โอซาฟาร์มีสีหน้าลำบากใจที่จะพูดออกไป

‘พูดออกมาเถอะ’ ชีคหนุ่มฆบกรามเข้าหากันเป็นสันนูน

‘ท่านพ่อบอกว่าลูกชายคนโตของท่านได้ตายจากใจท่านไปนานแล้วครับ’

ชีคฮัยฟาร์ปิดความทรงจำเลวร้ายทิ้งราวไม่ยี่หระ บอกตนเองว่าเขาไม่สนใจ ที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตโดยไม่มีครอบครัว นับจากนี้เขาก็จะใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเช่นเดิมตราบจนกว่าแผ่นดินจะกลบหน้า ทว่าเหตุการณ์ทั้งสองครั้งกลับสร้างบาดแผลหวนหวนที่หัวใจ สิ้นใจจนยากเกินจะเยียวยา

“หี! ฮัยฟาร์...แกมันน่าสมเพชสิ้นดี”

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มอย่างดูแคลนโชคชะตาของตนเอง ก่อนจะเดินไปหยุดยืนอยู่หน้ากระจก

ใบหน้าซีขาวปราศจากแผ่นหนังปกปิด แผ่นอก ท้อง ต้นขา และแขนมีรอยแผลเป็นที่เกิดจากระเบิด ไม่ว่าจะมองมุมไหนเขาก็เป็นได้แค่อสุรร้ายที่ใครๆ ต่างก็หวาดกลัว

“ออกแรงขจัดให้มากกว่านี้อีก ใ้พวกเครื่องทองเหลืองแบบนี้ต้องขจัดให้ขึ้นเงา คราบดำๆ ต้องเอาออกให้หมด อย่าให้เหลือเข้าใจมัย”

“เข้าใจค่ะป้า” ภัครติรับคำด้วยเสียงอ่อนแรง เหลือบตามองถ้วยชามทองเหลืองที่วางกองสูงท่วมหัวด้วยความท้อแท้ใจ เธอขจัดมาตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าจนตอนนี้ลิบโมงกว่าแล้ว แต่เครื่องทองเหลืองยังถูกยกมากองเรื่อย ๆ โดยไม่มีวิ้วแววว่าจะลดน้อยลงเลย

“เข้าใจก็รีบเร่งมือเร็วเข้า ป้ามีงานอื่นให้เราช่วยทำอีกเยอะ” สั่งเสร็จก็ก้าวยวาวๆ กลับเข้าไปในครัว เพราะต้องจัดเตรียมตั้งโต๊ะอาหารเที่ยงให้ประมุขของคฤหาสน์

จังหวะนั้นบอดีการ์ดอาเหม็ดเดินเข้ามาพร้อมกับน้ำส้มเย็นจัด ชายหน้าโหดหนวดเครารุงรังไม่ต่างจากโจรยื่นแก้วน้ำส่งให้หญิงสาว

ภัครติเงยหน้าขึ้นสะดุ้งเล็กน้อย ด้วยรูปลักษณะภายนอกของเขาทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่าเขาดูเหมือนโจรเสียเองมากกว่าจะเป็นบอดีการ์ด

“อะไรหรือคะพี่อาเหม็ด”

“พี่เห็นหนูภาคจัดเครื่องทองเหลืองมาตั้งแต่เช้า เลยเอาน้ำมาให้ครับ” บอดีการ์ดหนุ่มเรียกภัครติว่า ‘หนูภาค’ ตามที่จันทร์เพ็ญเรียก ส่วนภัครติก็เรียกเขาว่าพี่เพราะเขาอายุมากกว่าเธอนับสิบปี

“อ้อ” ภัครติรับแก้วมาถือไว้แล้วยกขึ้นดื่มด้วยความกระหาย เพียงชั่วพริบตาน้ำส้มก็หมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว หญิงสาวยิ้มกว้างให้ชายหน้าโหดแต่ใจดี “ขอบคุณมากนะคะพี่อาเหม็ด”

อาเหม็ดเกือเขินเล็กน้อย เขาพยายามบังคับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนจะพยักหน้าซ้ำๆ “เราเป็นคนของท่านซิคเหมือนกัน มีอะไรก็ต้องช่วยเหลือดูแลกัน หนูภาคเพิ่งมาอยู่ใหม่ ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกพี่ได้เลยนะครับ” อาเหม็ดเสนอตัว นั่นเพราะเขาตกหลุมรักหญิงสาวผู้มี

รอยยิ้มสดใสตั้งแต่ครั้งแรกที่พบหน้า เขาได้รับมอบหมายให้ไปรับเธอที่สนามบินแทนคนขับรถที่ไม่ว่างเพราะต้องไปทำธุระที่รัฐรามานให้ซีคัยย์ฟาห์ และนั่นทำให้หัวใจของคนตัวโตอย่างเขาหวั่นไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ขอบคุณมากค่ะ ภาคคงได้ฟังพาฟี่อาเหม็ดบ่อยๆ ถ้ายังงี้ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” หญิงสาวยิ้มกว้างก่อนจะค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

“ด้วยความยินดีและความเต็มใจครับ” อาเหม็ดยิ้มตอบจนตาหยี ยิงมองไปหน้าสวดยหวานของหญิงสาว หัวใจของเขายิ่งเต้นแรง เขาไม่เคยรู้สึกกับผู้หญิงคนไหนแบบนี้มาก่อน เขาจึงค่อนข้างมั่นใจว่านี่คงเป็นชะตาฟ้าลิขิต ชิดเส้นให้เขาและเธอได้มาพบกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธออาศัยอยู่อีกฝั่งฟ้า เมื่อพรหมลิขิตชักพา เขาก็ตั้งใจว่าจะต้องเดินหน้าจับเธอให้ถึงที่สุด

“ถ้าขาดเหลืออะไรหรืออยากไปซื้อของ บอกพี่ได้เลยนะครับ เดี่ยวพี่พาไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า”

“จริงเหวอคะ!” หญิงสาวตาวาว แคได้ยินว่าจะออกไปข้างนอก เธอก็ดีใจจนเก็บอาการไม่อยู่ ไม่รู้ว่าป่าจะพาเธอไปเที่ยวหมู่บ้านเจมินเมื่อไร แต่ถ้าได้ออกไปเดินเที่ยวห้างคงทำให้หายเบื่อได้บ้าง

“จริงสิครับ อยากไปเมื่อไหร่บอกพี่ได้เลย”

“ขอบคุณค่ะพี่อาเหม็ด”

บอดี้การ์ดอาเหม็ดจ้องมองหญิงสาวอย่างหลงใหล แม้ยามนี้จะมอมแมมเพราะมีคราบฝุ่นดำๆ จากการขัดด้วยซามทองเหลืองติดตามใบหน้า แต่ก็มิอาจบังความน่ารักสดใสของเธอได้เลย

“หน้าภาคมีอะไรติดอยู่เหวอคะ” หญิงสาวนินหน้าก่อนจะใช้นิ้วจับใบหน้าตัวเอง และนั่นยิ่งทำให้ใบหน้าของเธอเปื้อนมากกว่าเดิม

อาเหม็ดยื่นมือมาหมายจะช่วยเช็ดให้ ทว่าเสียงทุ่มที่ดังมาจากด้านหลังทำให้เขาต้องชะงัก

“นายมาอยู่ที่นี่เอง ฉันตามหาเสียให้ทั่ว”

“ท่านซีคมีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ” บอดี้การ์ดอาเหม็ดรีบลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางก้อเขิน เมื่อถูกเจ้านายจับได้ว่าแอบขี้งานมาจีบสาว

“ไปบอกท่านผู้ใหญ่บ้านเจมินว่าเย็นนี้ฉันจะเข้าไปคุยธุระด้วย”

“ได้ครับ” บอดี้การ์ดหนุ่มรับคำอย่างงงๆ ก่อนจะรีบก้าวเท้าออกไปจากคฤหาสน์ทันที

ซีคฮัยฟาร์แค่เพียงเหลือบตามองร่างเล็กมอมแมมที่นั่งอยู่ท่ามกลางเครื่องทองเหลืองสูงท่วมหัว ก่อนจะเดินผ่านไปราวกับไม่ได้สนใจหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย ไม่สนใจเลยสักนิด...ไม่เลย!

อย่าบอกนะว่าอาเหม็ดคิดจะจีบนั่งหนูคนนี่ อะไรกัน เด็กนั่นน่า จะอายุสิบหก หรือไม่ก็คงแค่สิบเจ็ดปีเห็นจะได้ เร็วเกินไปที่จะมีคนรัก เขาจึงต้องเข้ามาขัดขวางโดยอ้างเรื่องผู้ใหญ่บ้าน ทั้งที่ความจริงแล้ว เขาเพิ่งพูดคุยกะกับผู้ใหญ่บ้านทางโทรศัพท์ไปเมื่อสักครู่นี้เอง ซึ่งเขามั่นใจว่าการกระทำของเขาเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

นั่งหนูคนนี่ยังเด็กเกินกว่าจะริอานมีคนรัก

“ท่านซีคตาดีดู” หญิงสาวยื่นคอห่อไหล่ก่อนจะบ่นงม้งำ ไม่เข้าใจว่าทำไมซีคฮัยฟาร์ถึงได้มองตนด้วยสายตาไม่พอใจเช่นนั้น “หรือว่าท่านซีคคิดว่าเราขี้งาน ตายแล้ว! แบบนี้ต้องรีบขัดให้เร็วขึ้น ไม่อย่างนั้นถ้าท่านซีคไปต่อว่าป้า ป้าคงตามมาด่าเราจนหูชา” เมื่อคิดได้ดังนั้นหญิงสาวก็ก้มหน้าก้มตาขัด ขัด ขัด และขัดอย่างชะมกเขม้น

ผ่านไปหลายชั่วโมง...หญิงสาวบิดตัวด้วยความเมื่อยล้า มองเครื่องทองเหลืองที่ถูกขัดจนเหลืองอร่ามชวนมองด้วยความภูมิใจ เธอลุกขึ้นยืน แต่กลับทรุดฮวบลงไปกองกับพื้นเพราะนั่งนานจนเป็นเหน็บ หลังจากร้องโอดโอยปีบนิ้วดชาจนลุกขึ้นยืนไหว ท้องเจ้ากรรม

ก็ส่งเสียงร้องประท้วง

“หิวจัง” เธออุบท้องไปมาหมายจะเดินไปหาจันทร์เพ็ญในครัว ทว่าสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กกลับวิ่งผ่านหน้าเธอไปอย่างรวดเร็ว ดึงความสนใจของหญิงสาวจนลืมเรื่องหิวไปชั่วขณะ

“แมวเหมียว!” หญิงสาวร้องเรียกแมวน้อยด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ ด้วยไม่เคยเห็นแมวลักษณะเช่นนี้มาก่อน ลูกแมวตัวเล็กสีเหมือนเม็ดทราย ขาหน้ามีขีดสีน้ำตาลเข้มสองขีด ปราดเปรี้ยวและว่องไว เร็วเท่าความคิด ภัครตวิ่งตามลูกแมวน้อยไปทันที เมื่อเห็นมันหยุดนิ่งและยกเท้าหลังขึ้นเกาใบหู เธอก็ค่อยๆ ย่องหมายจะจับมาอุ้ม แต่ดูเหมือนแมวน้อยจะรู้ทันจึงวิ่งหนีหายไปอีก

“ไวนักนะเจ้าเหมียว” เธอวิ่งตามแมวเหมียวไปเรื่อยๆ จนไม่รู้ว่ามีนพาเธอเข้าไปในสวนต้องห้ามด้านหลังคฤหาสน์ สวนที่เธอเคยแอบเข้ามาครั้งหนึ่งเพื่อฟังเสียงดีดลูต สวนที่จันทร์เพ็ญย้ำนักย้ำหนาว่าห้ามเข้าไปเล่นชนอีกเป็นอันตราย

แมวน้อยกระโดดหายเข้าไปในพุ่มไม้ แน่นอนว่าหญิงสาวจะไม่ปล่อยยให้แมวน้อยรอดพ้นเงื้อมมือ เธอกระโจนเข้าไปในพุ่มไม้ทันที เมื่อร่างบางโผล่พ้นพุ่มไม้เธอก็เพิ่งตระหนักว่าอีกฝั่งคือเนินดินต่างระดับ หญิงสาวหวีดร้องด้วยความตกใจก่อนจะกลิ้งหลุนๆ ลงมาราวกับลูกขนุน ภาพสนามหญ้ากับท้องฟ้าสีครามสลบกันไปมาจนตาลายด้วยความวิงเวียน เหลือบไปเห็นต้นไม้สูงใหญ่เบื้องลางทางหางตา เดาได้เลยว่ามันจะช่วยให้เธอหยุดกลิ้งเสียที

“ว้าย!”

หญิงสาวตกใจจนหน้าซีดเผือดเมื่อร่างของตนกลิ้งมาเกยอยู่บนร่างสูงใหญ่ที่นอนเอกเขนกอยู่ใต้ต้นไม้ เธออยากจะรีบลุกออกจากเจ้าของร่างหนา แต่ก็วิงเวียนจนพุงตัวเองลุกขึ้นไม่ได้

“กลิ้งลงมาแบบนี้สนุกนักหรือ” ซิคัธย์พาร์ธเอ่ยถามพลางจ้อง

มองหญิงสาวไปทั่วทั้งตัวอย่างสำรวจ เมื่อเห็นว่าตามเนื้อตัวไม่มีบาดแผลก็แอบเบาใจ เพราะดูจากท่ากึ่งลงมาเมื่อครู่แล้ว หากไม่ใช่ลิงทโมนอย่างแม่สาวน้อยนางนี้ เห็นที่คงแข่งขาหักไปเสียแล้ว

“เหมือนจะสนุกคะ” หญิงสาวตอบเสียงอ่อย ยิ้มหย้อยอย่างสำนึกผิด แหงนหน้ามองใบหน้ามีบาดแผลอัปลักษณ์ปราศจากแผ่นหนังสีดำปกปิด ที่สวนแห่งนี้เป็นสถานที่ต้องห้ามอาจเพราะซีคหนุ่มไม่ต้องการใส่แผ่นหนังปิดบังใบหน้าที่มีบาดแผลก็เป็นได้

“เอ่อ...ท่านซีคคะ”

ซีคหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นสูง มองคนตัวเล็กที่ยังคงนอนอยู่บนลำตัวของเขาอย่างไม่มีทีท่าว่าจะลุก และเขาเองก็ไม่มีทีท่าว่าจะไล่ให้เธอลุกเช่นกัน

“หนูลุกไม่ไหวคะ” หญิงสาวยิ้มหย้อยจนตาเล็กหยี

“แล้วฉันจะช่วยเธอได้อย่างไร ในเมื่อเธอทับฉันอยู่แบบนี้”

“นั่นสิคะ” หญิงสาวหัวเราะเก้อ ก่อนจะพยายามทำแขนลงบนพื้นหญ้าเพื่อพยุงตัวเองลุกขึ้น แต่แข่งขากลับอ่อนแรงลงอย่างน่าตกใจ เธอจึงฟูบใบหน้ากระแทกลงบนแผงอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของซีคหนุ่มอีกครั้ง และนั่นทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงจนแทบกระโจนออกมานอกอก

“ว้าย!”

หญิงสาวหวีดร้องด้วยความตกใจเมื่อจู่ๆ ซีคฮัยฟาก็จับเธอพลิกแนบไปกับพื้นหญ้า โดยที่เจ้าของร่างหนาเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายทับบนร่างบอบบางของเธอเสียเอง

ใบหน้าของเธอซีดเผือด เมื่อครู่คิดว่าหัวใจเต้นแรงแล้ว แต่เทียบเท่าตอนนี้ไม่ได้เลย เพิ่งลำเหนียกว่าตนเองนั้นเป็นผู้หญิง อีกฝ่ายแม้จะอายุมากกว่าและเป็นเจ้านายของป่า แต่ยังไงก็เป็นผู้ชาย อีกทั้งยังเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์อย่างเหลือล้นเสน่ห์ที่ทำให้หัวใจมันแทบจับจิ้งหะ

ไม่ได้

แล้วการที่เขาคร่อมทับเธอไว้เช่นนี้ เขาก็คงคิดจะรวบหัวรวบหาง รังแกชื่นใจเธอ จากนั้นก็คงให้เธอเป็นเมียทาส ไม่สิ อาจจะทำให้เธอเป็น นางในฮาเร็มคอยบำบัดความใคร่ยามที่เขาต้องการ เมื่อคิดเช่นนั้น ไบหน้าหวานก็ขีดเผือดด้วยความหวาดกลัว ถ้าจะขัดขึ้นต่อผู้เห็นที่ว่าจะ ไม่มีวันชนะ ในเมื่อซีคฮัยฟาร์ทัวโตกว่าเธอมาก อีกทั้งร่างกายยัง เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างคนออกกำลังกาย แค่นั้นข้างเดียวก็คง อุ้มเธอจนตัวลอยได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

เห็นที่ว่ามีแข็งคงไม่เหมาะ เธอต้องอ่อนนวนอนให้เขาสงสารจน ปล่อยเธอไป คิดได้ดังนั้นหญิงสาวจึงอ้าปากหมายจะเอื้อนเอ่ยคำขอ ร้อง แต่กลับต้องงุนงงเมื่อซีคหนุ่มผละออกจากเรือนร่างของเธอ แล้ว ใช้สองมือจุดเธอให้ลุกขึ้นยืน

“เป็นยังไงบ้าง ยืนไหวหรือยัง”

ภคตรีผู้ลึกลับเหมือนโดนหมัดหนักๆ เสยเข้าที่ปลายคาง นี่เธอคิด บ้าอะไรเนี่ย! เธอเป็นแค่หลานสาวของแม่ครัว เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์ หลังนี้ออย่างผู้อาศัย ทำงานไม่ต่างจากสาวใช้เพื่อแลกที่พักและอาหาร คิดเหวอว่าคนที่เพียบพร้อมด้วยอำนาจและเงินตราอย่างเขาจะจับเธอ เข้าฮาเร็ม

“เอ่อ...ดีขึ้นแล้วค่ะ” หญิงสาวก้มหน้างุดเพื่อซ่อนไบหน้าแดง ก่ำให้พ้นจากดวงตาคมของชายหนุ่ม

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ทีหลังอย่ากล้าลงมาแบบนี้อีกอู๊มัย” ซีคหนุ่มยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะส่ายหน้าอย่างเอือมระอากับความทมิฬของ หญิงสาว ยายหนูนี่คงไม่รู้ตัวเลยสินะว่าเริ่มโตเป็นสาวจนมีเพศตรงข้ามมาติดพัน ถึงได้ยังเล่นเป็นเด็กๆ เช่นนี้

“ค่ะ”

ซีคหนุ่มแสรังทำเป็นไม่เห็นว่ายหญิงสาวจินอายุจนไบหน้าแดง

จัด ลามมาถึงโบสถ์ที่แดงระเรื่อหน้าสี่มผัส เขาคิดแต่เพียงว่าจะทำอย่างไร จึงจะช่วยประคองให้หญิงสาวลุกขึ้นยืนได้ ซึ่งดูเหมือนว่าวิธีที่เลือกใช้ จะได้ผลไม่ตรงตามจุดประสงค์เท่าไร อีกทั้งยังทำให้เขาเกือบจะ ควบคุมตัวเองไม่ได้ ดีที่จิตสำนักคอยย้ำเตือนซ้ำๆ ว่า

นั่นเด็กอายุไม่ถึงสิบแปดปี ยังเป็นผู้เยาว์อย่างแน่นอน เมื่อคิด เช่นนั้นเขาจึงสะกดกลั้นความต้องการที่เถาเถาเข้ามาได้อย่างชะงัด ฌี๋เยว!

เสียงแมวเหมียวร้องอ่อนช่วยให้บรรยากาศชวนอึดอัดพังทลาย ลงในพริบตา ดวงตาของหญิงสาววาววับเมื่อเห็นแมวน้อยพินแข้ง พินขาซีคหนุ่มอย่างอดอดอ่อน

“แมวของท่านซีคหรือคะ”

“จะว่าของฉันก็ไม่เชิง” เขาตอบพลางอุ้มลูกแมวมาไว้แนบอก แล้วลูบลงบนหัวของมันอย่างแผ่วเบา

“ยังไงหรือคะ หนูไม่เข้าใจ”

“เจ้าตัวนี้เป็นแมวทะเลทราย แม่ของมันน่าจะถูกพวกลักลอบ ค้าสัตว์ป่าจับตัวไปพร้อมกับพี่ๆ น้องๆ ของมัน แต่เจ้าตัวนี้โชคดี ไม่โดนจับไปด้วย แต่ก็โชคร้ายเพราะต้องอยู่ตัวเดียวท่ามกลางทะเลทราย ฉันทเลยเก็บมันมาเลี้ยง รอให้มันโตพอจะช่วยเหลือตัวเองได้จึงจะนำ มันกลับไปปล่อยในทะเลทรายเหมือนเดิม”

“น่าสงสารจังเลยคะ แล้วถ้าพามันไปปล่อยในทะเลทราย มัน จะไม่ถูกพวกคนใจร้ายจับไปอีกหรือคะ”

“เรื่องนั้นทางรัฐบาลของประเทศกำลังเพิ่มมาตรการจับกุม ผู้ฝ่าฝืนอย่างเข้มงวด แต่สัตว์ป่าอย่างไรก็คือสัตว์ป่า ไม่ควรนำมาเลี้ยง หรือมีไว้ในครอบครอง ยิ่งเจ้าแมวทะเลทรายเป็นสัตว์ป่าหายาก มัน สามารถมีชีวิตอยู่ได้ภายใต้อุณหภูมิต่ำสุดถึงลบห้าองศาเซลเซียส และ สูงสุดที่อุณหภูมิห้าสิบสององศาเซลเซียส มีชีวิตอยู่ในทะเลทรายได้

โดยปราศจากน้ำถึงหนึ่งเดือน เธอดูหูของมันสิ” ซิคหนุ่มชี้ให้หญิงสาว มองหูของเจ้าแมวน้อย ภาครติจึงขยับเข้าไปใกล้ๆ ซิคหนุ่มอย่างลึมตัว

เจ้าของดวงตาคมเหลือบมองใบหน้าหวานของหญิงสาว ขนตา ของเธอยาวอนเป็นแพสวย จมูกเข็ดร้นอย่างตื้อตึง ริมฝีปากสีชมพู อ่อนเป็นกระจับน่าบดขยี้ด้วยริมฝีปากกระด้างของเขาเสียเหลือเกิน อีกทั้งผิวของเธอขาวผ่องอมชมพูเมื่อต้องอยู่ในภูมิประเทศที่มีอากาศ ร้อนตลอดทั้งปี ถ้าเธอโตกว่านี้อีกสักนิด อีกนิดเดียวเท่านั้น! เขารับรอง เลยว่าเขาจะไม่อดทนอย่างที่พยายามทำอยู่ในเวลานี้อย่างแน่นอน

“หูของมันทำไมหเรอคะท่านซิค” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นถามเมื่อ เห็นว่าซิคหนุ่มเงยไป และนั่นทำให้ใบหน้าของเธอและเขาห่างกันแค่ เพียงคืบ แต่ดูเหมือนภาครติจะอยากรู้เรื่องของเจ้าแมวน้อยจนไม่ได้ สนใจเลยว่าเธอกับเขาใกล้ชิดกันมากขนาดไหน คงมีแต่ผู้ชายตัวโตที่ พยายามหักห้ามใจอย่างถึงที่สุด

“หูของมันช่วยระบายความร้อนได้เป็นอย่างดี แล้วที่เท้าของมัน ก็มีขนยาวเพื่อช่วยให้เดินวิ่งบนทรายได้อย่างรวดเร็ว”

“มันดูเป็นสัตว์ที่ปรับตัวได้ดี แล้วทำไมมันถึงจะสูญพันธุ์ล่ะคะ ท่านซิค”

“เพราะมันเป็นสัตว์ที่อ่อนไหวต่อโรคต่างๆ หากมีสิ่งมารบกวน หรือสภาพแวดล้อมแตกต่างไปจากเดิมก็เสี่ยงที่มันจะเสียชีวิตได้อย่าง ง่ายดาย”

“น่าสงสารจัง” หญิงสาวยื่นมือไปเกาคางเจ้าแมวทะเลทราย ก่อนจะเอ่ยถามซิคหนุ่มด้วยน้ำเสียงสดใส “ว่าแต่เจ้าแมวตัวนี้ชื่ออะไร หรือคะท่านซิค”

“มันจำเป็นต้องมีชื่อด้วยงั้นหรือ” ซิคหนุ่มย้อนถามด้วยความ งุนงง ในเมื่อเขานำมันมาเลี้ยงไม่นานก็จะส่งมันกลับคืนสู่ทะเลทราย ก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องตั้งชื่อให้ยุ่งยาก

“มันน่าจะมีชื่ออะไรนะคะ” หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่นอย่างครุ่นคิด “ให้มันชื่อ ‘ซีส’ ดีมั๊ยคะ”

“ไม่เห็นจะเพราะตรงไหนเลย”

“ชื่อไม่เพราะก็จริง แต่ชื่อนี้จะทำให้เรายิ้มได้นะคะ”

“ยิ้มยังไง”

“ถ้าไม่เชื่อท่านซีคก็ลองเรียกชื่อมันดูสิคะ”

“ซีส...”

ภักครติเบิกตากว้างเมื่อเห็นรอยยิ้มของซีคฮัยฟาร์จากการออกเสียงคำว่า ‘ซีส’ ให้ตายเถอะ เขาเป็นผู้ชายที่มีรอยยิ้มกระซากใจมาก เธอนึกย้อนไปถึงคำพูดของผู้เป็นป้าที่เล่าให้เธอฟังว่าก่อนที่ซีคฮัยฟาร์จะมีบาดแผลอัปลักษณ์ที่ใบหน้า เขาเป็นผู้ชายอบอุ่น เป็นกันเอง และมีรอยยิ้มสว่างไสวราวกับแสงเช้าของดวงอาทิตย์ คำพูดเหล่านั้นไม่ได้เกินจริงเลยแม้แต่น้อย

“ท่านซีคยิ้มแล้ว” หญิงสาวตบมือด้วยท่าทางลิงโลดใจ

คนตัวโตกลับหุบยิ้มฉับ ไม่คิดเลยว่าจะมาเสียรู้ให้ยายเด็กตัวแสบเข้าจนได้

“เธอกลับออกไปได้แล้ว จำไว้ว่าที่นี่คือสวนต้องห้าม เธอไม่ควรเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต” ซีคหนุ่มตีสีหน้าเรียบเฉย เสียงทุ้มห้าว ห่างเหินแตกต่างจากเมื่อสักครู่อย่างเห็นได้ชัด

หญิงสาวรับรู้ได้ว่าเขากำลังไม่พอใจ แต่เธอไม่เข้าใจว่าเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนทำไมเขาต้องไม่พอใจด้วย

“ท่านซีครู้มั๊ยคะว่าถ้าท่านซีคยิ้มแบบเมื่อสักครู่นี้บ่อยๆ เจ้าสาวของท่านซีคจะไม่มีวันเดินหนีท่านซีคไปไหนแน่ๆ” พูดออกไปแล้วก็อยากตบปากตัวเอง เธอกล้าตียงใจถึงได้พูดเรื่องส่วนตัวของเขา คนตัวเล็กหล่อหล่อด้วยควมกฉลว เห็นชัดว่าอสูรร้ายกำลังโกรธจนขบกรามเข้าหากันเป็นสันนูน

“ถ้าเธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับฉันก็ไม่ควรพูด ต่อให้ฉันยิ้มจนปากฉีก ถึงใบหูก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากแต่งงานกับฉันหรอก ก็เพราะใบหน้า อัปลักษณ์ของฉันยังโง่งล่ะ ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนได้เห็นก็ต้องหวาดกลัว ด้วยกันทั้งนั้น”

“แต่หนูไม่เห็นกลัวเลยนี่คะ และหนูก็เชื่อว่าต้องมีผู้หญิงอีก มากมายที่จะมองข้ามรูปลักษณ์ภายนอกของท่านซีค เห็นเนื้อแท้ที่ งดงามภายในจิตใจ ผู้หญิงที่พร้อมจะรักและเข้าใจ...”

“หุบปาก!”

ภคคติสะดุ้งโหยงเมื่อถูกตวาดเสียงดัง หัวใจร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพิ่งตระหนักว่าเธอกำลังเผลอปากกับผู้เป็นนาย ถ้าเธอและป่าถูกไล่ออก จากคฤหาสน์คงต้องแย่งแย่ง

“เธอยังเด็ก เด็กเกินกว่าจะเข้าใจว่าโลกแห่งความเป็นจริงมัน ไม่ได้สวยงามเหมือนเจ้าหญิงเจ้าชายในนิทานที่เธออ่านหรอกนะ เอาไว้เธอโตขึ้นกว่านี้จะเข้าใจ”

“หนูโตแล้วนะคะ หนูไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ปีนี้หนูกำลังจะอายุ...”

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบซีคหนุ่มก็ก้าวยาวๆ จากไปโดยไม่สนใจ ฟังสิ่งที่เธอพูดอีกเลย ภคคติได้แต่เฝ้าริมฝีปากเป็นเส้นตรง ทำไมเขา ทำราวกับเธอเป็นเด็กมัธยมปลาย ทั้งที่เธอโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว อีกทั้งวันเธอก็จะอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ แล้วทำไมคนรอบตัวถึงได้ชอบ ยัดเยียดความเป็นเด็กให้เธอนักนะ!

3

ฟาเบียน...เจ้าสาวคนที่สี่

บริเวณหน้าคฤหาสน์ของซีคัลย์ฟาร์สวอยงามดังเนรมิตจาก
การตกแต่งด้วยดอกไฮเดรนเยียสีม่วงอ่อน สีคราม และสีชมพูหวาน
สลับกันจนละลานตา รวากับอยู่ในทุ่งดอกไฮเดรนเยียที่ไม่ปาน ริมบัน
สีขาวและสีเขียวประดับตกแต่งร้อยรัดตามกิ่งไม้ทั้งตัวสะบัดพลั่วไป
ตามสายลมอย่างอ่อนช้อยชวนมอง กระดิ่งสีทองเล็กๆ ถูกผูกติดไว้ที่
ปลายกิ่งไม้ ส่งเสียงกังวานผสานไปกับเสียงลมและเสียงเสียดสีของ
ใบไม้ยามเอนล้อลู่ลม

สนามหญ้าทางทิศตะวันออกของคฤหาสน์เต็มไปด้วยกระโจม
สีขาวขนาดใหญ่หลายสิบหลัง ภายในกระโจมตกแต่งด้วยพรม
เปอร์เซียสีแดงเลือดหมู โต๊ะไม้สีมะฮอกกานีและเบาะรองนั่งกับพื้น
สีน้ำตาลแก่ กระโจมทั้งหมดรองรับแขกหรือที่มาร่วมแสดงความยินดี
กับคู่บ่าวสาวได้ราวๆ หนึ่งร้อยคน ซึ่งแขกที่มาร่วมงานในวันนี้ล้วนมี
แต่ญาติมิตรคนสนิทเท่านั้น เพราะจะมีงานฉลองมงคลสมรสตามแบบ
สากลอีกครั้งที่โรงแรม ซึ่งคาดว่าจะมีแขกหรือมาร่วมงานมากกว่านี้
นับพันคนเลยทีเดียว

งานแต่งงานขนาดเล็กเริ่มต้นขึ้นตามกรอบประเพณีของอาหรับ
โบราณ โดยเริ่มจากบ้านเจ้าบ่าวมีการกินเลี้ยงสังสรรค์กันถึงเจ็ดวัน

เจ็ดคืน ส่วนทางบ้านเจ้าสาวก็จะพาเจ้าสาวไปไว้ในห้องกับญาติและเพื่อนสนิทที่เป็นหญิงสาว อาบน้ำแร่แช่น้ำนม ประพินโคมเพื่อให้เจ้าสาวสวยและงดงามที่สุด

ในคืนสุดท้ายหรือที่เรียกว่าโลลิต อัล เฮนน่า เจ้าสาวจะสวมชุดปักด้วยดินทอง นุ่งบนเบาะเตี้ยๆ แล้วนวดน้ำมันหอมทั่วทั้งตัว วาดลวดลายเฮนน่าลงบนหลังมือและเท้า ปกติแล้วพิธีแต่งงานจะจัดขึ้นที่บ้านเจ้าสาว ทว่าซิคฮัยฟาขอให้จัดที่คฤหาสน์ของเขา ซึ่งทางฝ่ายเจ้าสาวก็ยินดีเป็นอย่างมาก การได้ต้องเป็นทองแผ่นเดียวกับซิคฮัยฟานับว่าเป็นเรื่องดี ด้วยรู้กันลับๆ ว่าแท้จริงแล้วซิคฮัยฟาคือบุตรชายคนโตของสุลต่านเซอร์กี สุไลมาน วาจาห์ ผู้ปกครองประเทศเตอร์ฮานที่มั่งคั่งไปด้วยทรัพยากรใต้ดินมากมายมหาศาล

แม้จะยังไม่มีการยอมรับหรือแต่งตั้งซิคฮัยฟาเป็นทายาทอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่การที่ชาวเมืองเจมินต่างยกย่องให้ซิคฮัยฟาเป็นผู้นำปกครองผืนดินแห่งนี้ ก็นับว่าชายหนุ่มคือผู้ทรงอิทธิพลคนหนึ่ง ในคาบสมุทรอาหรับเลยทีเดียว

“ได้ข่าวว่าท่านซิคหน้าตาอัปลักษณ์ เหมือน...” ริมฝีปากสีแดงชาดเม้มเข้าหากันก่อนจะเอ่ยถามผู้เป็นบิดาออกไป “เหมือนนอสุรร้ายจริงหรือเปล่าคะคุณพ่อ”

หญิงสาวผิวขาวผุดผาด ผมหวีดำสนิทหยักศก ดวงตาคมเข้มจมุกโต่งเรียวสวย เธอชื่อฟาเบียน เป็นนางแบบแถวหน้าในปารีส เลือดผสมระหว่างฟาอิกสถานกับฝรั่งเศสทำให้หญิงสาวสวยคมเข้ายวนเป็นที่หมายปองของเหล่าหนุ่มกรรมาทย เธอคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด ด้วยฐานะร่ำรวยระดับเศรษฐีของบิดาทำให้เธอไม่เคยรู้จักคำว่า ‘ไม่ได้’ แม้เพียงเสี้ยวขณะจิต

“ก็แค่แผลเป็นจะอะไรน่ากลัว ลูกแต่งงานกับท่านซิคไปสักพักก็ค่อยเกลี้ยกล่อมให้ท่านซิคทำศัลยกรรมสิ จะไปยากอะไร” ยูซุปผู้เป็น

บิดาตอบโต้โดยไม่สนใจใยดีนัก มองออกไปนอกกรต ใจจดจ่ออยู่ที่
คฤหาสน์หรู วันนีเขาจะส่งตัวบุตรสาวอันเป็นที่รักให้แก่ชายหนุ่มผู้มี
อนาคตไกล ฐานอำนาจของเขาจะมั่นคงและเป็นปีกแผ่นหากได้ลูกเขย
ที่เก่งกาจจนหาตัวจับได้ยากอย่างซีคัสฟาร์

“คุณพ่อก็พูดได้นี้คะ คุณพ่อไม่ได้เป็นคนนอนกับท่านซีคัสเหมือน
หนู” ฟาเบียนสะบัดเสียงตอบกลับบิดาอย่างไม่ชอบใจนัก

“อย่าให้มันมากไปนัก ที่ผ่านมาแกยังสร้างเรื่องให้ฉันปวดหัวไม่
พออีกหรือไง เด็กในท้องของแกจำเป็นต้องมีพ่อ และพ่อของเด็กใน
ท้องแกก็ต้องเป็นซีคัสฟาร์เท่านั้น จะเป็นไอ้ก๊วยข้างถนนที่แกใจง่าย
ไปนอนด้วยไม่ได้!” เศรษฐีเฒ่าตะคอกหัวนอนอย่างไม่พอใจเท่าใดนัก
บุตรสาวคนเดียวของเขาไปเป็นนางแบบ โชว์เนื้อหนังมังสาผิดจารีต
ประเพณีที่ตึงงามของชาวมุสลิม เท่านั้นคงไม่นำความปวดร้าวมาให้เขา
หากเธอไม่อุ่มท้องลูกไม่มีพอลกลับมาที่บ้าน ใครเลยจะคิดว่าบุตรสาว
ที่น่ารักจะรื้ออันพลิกกายให้ชายที่ไม่ได้แต่งงานเป็นสามีภรรยา เรื่องนี้
จำต้องเก็บเป็นความลับ มิเช่นนั้นรู้ไปถึงไหนคงได้อับอายไปถึงนั้น

ฟาเบียนชะงักเมื่อได้ยินบิดาพูดเช่นนั้น เธอเซิดหน้าขึ้นน้อยๆ
พยายามควบคุมหยาดน้ำตาไม่ให้รินไหล “ชีวิตหนูเป็นของคุณพ่อ
คุณพ่อยากจะพาหนูขึ้นสวรรค์หรือลงนรกก็สุดแล้วแต่ความเมตตา”

เธอตอบเพียงเท่านั้นก่อนจะลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ มือข้าง
ซ้ายยกขึ้นกุมท้อง สิ่งมีชีวิตตัวน้อยได้ถือกำเนิดในท้องของเธอถึง
สี่สัปดาห์แล้ว บิดาวางแผนเอาไว้ว่าจะให้เธอแต่งงานกับซีคัสฟาร์
แล้วบอกกับใครๆ ว่าเปิดปู้ติดบับ ตั้งครรภ์ทันทีหลังจากแต่งงานกับ
ซีคัสฟาร์เพียงหนึ่งเดือน ให้ฝากท้องและคลอดกับหมอประจำตระกูล
ที่ไว้ใจได้เท่านั้น เพื่อที่จะได้โกหกซีคัสฟาร์ว่าเด็กคลอดก่อนกำหนด
เพียงเท่านั้นครอบครัวของเธอก็ไม่ต้องพบกับความอับอายที่เธอตั้งท้อง
โดยปราศจากพ่อของเด็ก

หญิงสาวถอนหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน ก็มองหลังมือซึ่ง วาดลวดลายเสนาห์เอาไว้อย่างงดงาม การเก็บตัวเจ้าสาวเจ็ดวันเจ็ดคืน สิ้นสุดลงแล้ว วันเวลาที่เธอหวังอย่างสุดหัวใจว่าเขาคนนั้นจะติดต่อ กลับมากำลังจะสิ้นสุดลง หญิงสาวแหงนหน้าขึ้นซ้ำๆ เพื่อสะกดหยาด น้ำตาไม่ให้ไหลออกมา ก่อนจะเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างอย่าง ไร้จุดหมาย ซึ่งแตกต่างจากผู้เป็นบิดาที่มองออกไปด้วยความมุ่งมั่น เต็มเปี่ยม

ขบวนรถยุโรปหรูนับสิบคันของเจ้าสาวประดับตกแต่งด้วยดอก กุหลาบสีขาวและโบสีทองขนาดใหญ่ แล่นเรียงกันเป็นแถวเข้ามาใน คฤหาสน์ เจ้าสาวก้าวลงมาจากรถด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง คาดหวังว่า เจ้าบ่าวคงออกมายืนต้อนรับเธอด้วยตัวเอง ทว่ากลับมีเพียงพ่อบ้าน ดาริมเท่านั้นที่ยืนยิ้มกว้างรอคอยการมาของเจ้าสาว

ตลอดเวลามีเพียงพ่อบ้านสูงวัยที่คอยติดต่อ ดำเนินการเรื่อง หมั้นหมาย จนกระทั่งพูดคุยเรื่องพิธีการแต่งงานทั้งหมด นำขึ้นที่เธอ ยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าเจ้าบ่าวเลยแม้แต่ครั้งเดียว เคยเห็นบ้างจาก รูปถ่ายของปาปาร์ซซีที่แอบถ่ายซีคฮัยฟาห์เอาไว้ได้ แต่ทุกรูปล้วนมี แผ่นหนังปิดบังใบหน้าเขาเอาไว้ เธอจึงไม่อาจคาดเดาได้ว่าบาดแผล ของซีคฮัยฟาห์จะอัปลักษณ์ขนาดไหน

“เชิญคุณหนูฟาเบียนครับ ท่านซีครอพบคุณหนูอยู่”

ฟาเบียนยิ้มเพียงเล็กน้อย หัวใจฟูขึ้นเมื่อคิดว่าเจ้าบ่าวน่าจะพอ มีหัวใจจึงได้รอพบเธอ ก่อนที่จะเข้าพิธีในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เธอ เดินตามพ่อบ้านเข้าไปในคฤหาสน์ สาวใช้ร่วมยี่สิบชีวิตมาเยือนเข้าแถว เรียงราย โค้งทำความเคารพว่าที่ซีคคาที่จะมาปกครองคฤหาสน์ หลังนี้ร่วมกับเจ้านายของตน

“โห! สวยหยาดฟ้าเลย” ภัครติถึงกับอุทานออกมาด้วยความ ตะลึงเมื่อว่าที่เจ้าสาวเดินผ่านไป

“คนก่อนสวยกว่านี้อีกนะ” อลิษา สาวใช้ที่ยืนข้างกันกระซิบบอกแผ่วเบา

“สวยกว่านี้อีกหะคะ”

“ใช่ คนก่อนลูกครึ่งญี่ปุ่น-เตอร์ฮาน สวยเฉียว ผิวนี้ชมพูละเอียดเชียวละ”

“โห!” หญิงสาวเบิกตาโตเมื่อได้ฟังเช่นนั้น

“ส่วนคนแรกเป็นสาวผิวน้ำผึ้ง ตัวเล็กบอบบาง ชาวฟาอิกสถาน โดยกำเนิด ชื่อว่าไลลาเลียา คนนั้นดวงตาคมสวย อายุน้อยแค่เพียงยี่สิบปี”

ภักครตีพยักหน้าหงึกๆ ด้วยท่าทางตั้งใจฟัง สาวใช้ซึ่งกำลังเมาท์ติดลมจึงเล่าต่อไปอีกว่า

“คนที่สองเป็นลูกครึ่งเดนมาร์ก-ฟาอิกสถาน ชื่อลินเนีย คนนี้สวยแบบฝรั่ง ยิ้มสวยเหมือนโลกจะหยุดหมุน เจ้าสาวท่านซีคแต่ละคนล้วนสวยราวกับนางฟ้านางสวรรค์ แต่ก็ไม่มีใครอยู่จนสิ้นสุดพิธีแต่งงานสักคน จะว่าไปท่านซีคยังไม่เคยได้เข้าหอกับผู้หญิงคนไหนเลย...” สาวใช้ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ได้แต่เล่าว่าการแต่งงานครั้งที่สี่ก็คงล้มเหลวลงไม่เป็นท่าอีกเช่นเคย

“ขอให้คุณนี้ได้แต่งงานกับท่านซีคที่เถอะ อย่างนี้ไปเหมือนคนก่อนๆ เลย” ภักครตียกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว หลับตาทำปากขมขมิบราวกับกำลังท่องมนตร์อะไรสักอย่าง อันที่จริงถ้าเพียงแต่ซีคฮัยฟาอิกจะพูดคำว่า ‘ซีส’ อย่างที่เธอบอก เลิกทำหน้าบูดบึ้ง ยิ้มให้มาก เจ้าสาวก็คงไม่หนีหายไปไหน แต่นี่กลับทำหน้าบูดบึ้งราวกับกินรังแตนเข้าไปทั้งรัง

ดูเอาเถอะ นับแต่วันนั้นเธอก็ไม่ได้พูดคุยกับซีคฮัยฟาอิกอีกเลย เมื่อมีเหตุให้ต้องเจอผู้เป็นนาย เขาก็จะมองผ่านเธอไปราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ ได้แต่เลี้ยวยังโกรธเรื่องที่เธอกล้าตีฝีปากกับเขาในวันนั้น

อย่างไม่ต้องสงสัย

“เกิดมาฉันก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ คนที่มีเพียบพร้อมทุกอย่าง แต่ผู้หญิงกลับวิ่งหนีถึงสามคน ไม่รู้ว่าคนที่สี่จะหนีไปอีกคนหรือเปล่า ว่าแล้วฉันล่ะอยากตามใจท่านซีคเสียเหลือเกิน รับรองฉันไม่มีทางหนีแน่ๆ” สาวใช้อีกคนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคลิ้มฝัน อยากเป็นซินเดอเรลลา ผู้ต้อยต่ำที่หาญกล้าแต่งงานกับเจ้าชายสูงศักดิ์ ใช้ชีวิตราวกับเจ้าหญิงในคฤหาสน์หรูหราแห่งนี้

“ให้มันน้อยๆ หน่อยเถอะนั่งคนช่างฝัน แค่ท่านซีคพูดด้วยน้อย แค็กก็กลัวจนตัวสั่นนั่งงก ลองคิดว่ถ้าถูกท่านซีคกอด จูบ และจ้องมอง แกกใกล้ๆ แกจะเคลิ้มหรือว่าหวาดผวากันแน่” สาวใช้อีกคนดับฝันอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วชนิดไม่ไ้หน้า

“สงสัยคงจะผว ันเคยเห็นบาดแผลท่านซีคจากไกลๆ น่ากลัว จะตายไป” สาวใช้ช่างฝันได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แต่อันที่จริงแล้ว ความจนนั้นน่ากลัวกว่า ถ้าเธอได้มีโอกาสตกลังข้าวสาร เธอก็มั่นใจว่าเธอพร้อมจะอดทนได้ทุกอย่ง ต่อให้ท่านซีคอ้วน เตี้ย ดำ หัวล้าน เธอก็จะยอมเป็นเมียโดยไม่เกียงงอน แต่นี้ท่านซีคหุ่นแซ่บ สูง ผิวสีแทน คมเข้ม หน้าตาจัดว่าหล่อเหลา เสียแค่เพียงมีรอยแผลเป็นอัปลักษณ์อีกทั้งไบหน้ายังบุดั้งราวกับบอสูรร้ายเท่านั้นเอง

ภักคติหนึ่งเจียบพึงสาวใช้คนอื่นๆ คุยกันอย่งตั้งใจ แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าหากเป็นเธอเล่า...เธอจะเคลิบเคลิ้มไปกับอ้อมกอดของท่านซีค หรือว่าหวาดผวอย่งที่ใครๆ หวาดกลัว แค่เพียงคิดไบหน้าก็เห่อร้อนขึ้นมาเสียดื้อๆ ในเมื่อเธอเคยตกอยู่ในอ้อมกอดของซีคฮัยฟาร์ทถึงสองครั้ง และทุกครั้งไบหน้าของเขาปราศจากแผ่นหนังปิดบังบาดแผล

เธอไม่เคยรังเกียจเขาเลย ตรงกันข้ามหัวใจกลับเต้นแรงและหวามไหวไปกับอ้อมกอดอบอุ่นของเขาทุกครั้ง...

“คุณหนูฟาเบียนมาแล้วครับท่านซีค”

ดาริมเอ่ยขึ้นเมื่อพาทัวเจ้าสาวเข้ามาในห้องทำงานของซีคหนุ่ม ทว่าผู้เป็นนายกลับยังคงเพ่งสายตาไปที่หน้าจอแลปทอป นิ้วเรียวยาวพรมลงบนแป้นพิมพ์ราวกับไม่สนใจการปรากฏตัวของเจ้าสาว ผู้ที่ขึ้นชื่อว่าจะเป็นผู้ชีวิตร่วมทุกข์ร่วมสุขกันนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

“รอสักครู่นะครับคุณหนู ท่านซีคคงกำลังติดพันงานอยู่” ดาริมหันมายิ้มให้แกหญิงสาวอย่างขอลุแก่โทษแทนเจ้านายหนุ่ม

“คะ” ฟาเบียนตอบรับสั้นๆ เติมไปด้วยความกรุณาไม่พอใจอัดแน่นอยู่เต็มอก ดูเอาเถิด เขาเห็นเธอเป็นตัวอะไรกัน จึงไม่ให้เกียรติกันเลยสักนิด จะมึงงานอะไรสำคัญไปกว่าเจ้าสาวที่กำลังจะร่วมหอโรงด้วยกันอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เขาทำราวกับว่าเธอเป็นเพียงแคผู้หญิงคนหนึ่งที่ตบเท้าเข้ามาสมัครงานในฐานะเจ้าสาวของเขาเสียอย่างนั้น

บ้าที่สุด!

ถ้าเธอมีหนทางที่ดีกว่านี้ เธอสาบานได้เลยว่าเธอจะไม่ทนยืนอยู่ตรงนี้เลยแม้สักวินาทีเดียว เธอคือคุณหนูฟาเบียน บิดาเป็นเศรษฐีร่ำรวยมหาศาล ตัวเธอเองก็มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก แต่ดูสิ่งที่ผู้ชายคนนี้ทำกับเธอสิ มันน่าเจ็บใจนัก!

จู่ๆ ซีคหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นจากหน้าจอแลปทอป เขาลุกขึ้นยืนแล้วสาวเท้าเดินมาหาหญิงสาวตรงหน้า ดวงตาคมข้ำงที่ปราศจากแผ่นหนังมองใบหน้างดงามของเธอแค่เพียงอดีตใจ ก่อนจะก้มศีรษะลงอย่างสุภาพแล้วยื่นมือออกไปเบื้องหน้าเธอ

ฟาเบียนชะงักไปเพียงนิดก่อนจะยื่นมือไปวางบนมือชายหนุ่มอย่างเสียไม่ได้ เมื่อมองใกล้ๆ เช่นนี้ต้องยอมรับเลยว่า ซีคฮัยฟาร์เป็นผู้ชายที่ดูดีมากที่สุดที่เคยเจอ ใบหน้า ดวงตา หนูนุ และกิริยาท่าทางทำให้ผู้หญิงใจเต้นแรงได้โดยง่าย แต่ภายใต้แผ่นหนังนั้นจะเป็นอย่างไร เธอ

ก็ไม่อาจคาดเดา

“ยินดีต้อนรับสู่ศฤหาสน์อัลซาตต์ครับ”

“เอ่อ...ค่ะ”

“ต้องขอโทษด้วยที่ผมเสียมารยาทไม่ได้ออกไปรับคุณ พอดีมีงานด่วนเข้ามา ไม่สามารถให้ใครอื่นตัดสินใจได้นอกจากผม”

“ค่ะ” ฟาเบียนมีท่าทางเกือบชินและกระดากอย่างเห็นได้ชัด เพราะค่าชายหนุ่มในใจไปเสียตั้งมากมาย ความจริงเขาดูสุขภาพ ไม่ได้ป่าเถื่อนอย่างชาวลือที่เธอเคยได้ยินเลยสักนิด

เมื่อดารีมเห็นท่าทางของเจ้านายหนุ่มแล้วก็ถึงกับขมวดคิ้วมุ่น เจ้านายโดนผีสิงหรืออย่างไร ถึงได้ดูท่าทางเป็นมิตร ชวนอีกฝ่ายพูดคุย อีกทั้งยังพยายามส่งยิ้มให้ฟาเบียนหลายครั้ง แม้อรอยยิ้มนั้นจะดูเผื่อนฝันและจืดชืดลิ้นดี ใครกันทำให้ท่านซีดเปลี่ยนไปเช่นนี้

“เรื่องเงื่อนไขต่างๆ คุณคงจะทราบจากดารีมแล้ว”

“ค่ะ ดิฉันทราบและยินยอมทุกอย่าง”

“แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่คุณจะต้องรับรู้ก่อนที่เราจะแต่งงานกัน”

“ค่ะ ดิฉันพร้อมแล้ว” ฟาเบียนใจเต้นแรง รู้ดีว่าเจ้าสาวทุกคนจะต้องเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นของเขาก่อนที่จะเข้าพิธีแต่งงาน เธอคิดว่าเธออาจ...อาจจะยอมรับได้ เพราะอย่างน้อยเขาก็ดูสุขภาพและเอาใจใส่เธอ

“ถ้าเช่นนั้นผมจะถอดแผ่นหนังออก” ซีคหนุ่มไม่พูดเปล่า แต่ถอดแผ่นหนังออกอย่างรวดเร็ว เผยให้เห็นใบหน้าที่เป็นรอยแผลลึนๆ โปนน่าเกลียด เขาไม่หยุดเพียงแค่นั้น แต่กลับถอดชุดคลุมออก เผยให้เห็นรอยแผลอีกมากมายตามร่างกาย

เจ้าสาวคนที่สี่ถึงกับผงะอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าของเธอถอดสีจนกลายเป็นซีดขาว แต่คิดว่าต้องร่วมรักหลับนอนกับเขา หัวใจของเธอก็ร่วงหล่นลงไปอยู่ที่ตาดำๆ เธอเคยมีคนรักหลายคนซึ่งทุกคนล้วน

แล้วแต่หล่อเหลาไร้ที่ติ แต่ผู้ชายตรงหน้าที่เธอต้องร่วมหลับนอนด้วย กลับมีรอยแผลมากมายราวกับออสูรร้าย

“คุณยอมรับมันได้หรือเปล่า นับจากวันนี้คุณต้องสัมผัสและเห็นมันแทบทุกวัน” ชายหนุ่มถามออกไปด้วยเสียงเรียบขรึม ดวงตาที่จืดจางหญิงสาวดูน่ากลัวราวกับจะตรงเข้ากระซางวิญญาณของเธอ ปล่อยให้หลุดลอย ทำทางเป็นมิตรเมื่อสักครู่เป็นแค่เพียงภาพมายาที่ซึ่คหนุ่มพยายามสร้างขึ้นเท่านั้น ทว่าใบหน้าคมคร้าม ดวงตาดุ และเสียงห้วนต่างหากคือความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง

เด็กหนอเด็ก คิดอะไรแบบเด็กๆ ‘ซีส’ แค่มึงนั่นแหละ ดูสิว่ารอยยิ้มของเขาจะทำให้เจ้าสาวยอมแต่งงานกับเขาหรือเปล่า ในเมื่อปฏิภริยาของฟาเบียนฉายชัดว่ารังเกียจเขาอย่างไม่อาจซ่อนเร้นอาการเอาไว้ได้

“ตะ...ได้ค่ะ” ฟาเบียนกัดฟันตอบออกไปอย่างยากลำบาก แต่อปลักษณ์ แต่ไม่ป่าเถื่อน เธอคงพอทนได้ ไมสิ เธอต้องทนเพราะเธอไม่มีทางออกอื่นอีกแล้ว ขึ้นเธอโวยวายไม่ยอมแต่งงานขึ้นมา บิดาคงเอาเธอถึงตายแน่ ถึงอย่างไรเธอต้องหาพ่อให้เด็กในท้อง ไม่ว่าเขาคณนั้นจะเป็นมนุษย์หรือออสูรก็ตาม!

เจ้าสาวลำดับที่สี่เดินตามสาวใช้เข้าไปในห้องพักผ่อน ส่วนตัวซึ่งตกแต่งไว้อย่างสวยงาม โต๊ะกระจกขนาดใหญ่พร้อมทั้งเครื่องสำอางราคาแพงวางเรียงรายดารดาษจนละลานตา เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเนรมิตหญิงสาวให้สวยราวกับเจ้าหญิง ฟากหนึ่งของผนังห้องติดกระจกบานใหญ่เต็มผนัง เพื่อให้เจ้าสาวได้ชมโฉมตนเองได้อย่างชัดเจน ถัดมาคือชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์แขนไว้นบราวสูง ทั้งชายกรุยกรายยาวระพี้น

ฟาเบียนเดินไปหยุดมองชุดเจ้าสาวซึ่งสั่งตัดจากแบรนด์เสื้อผ้า

ขึ้นนำระดับโลก มูลค่ากว่าหลายล้านดอลลาร์ ตัวชุดประกอบด้วย ผ้าไหมอิตาลีเนื้อเงา ตกแต่งด้วยลูกไม้ฝรั่งเศสและดินทองระยับ อีกทั้งยังปักคริสตัลสวารอฟสกีราคาแพงส่องประกายวาววับ ชับให้ชุด แต่งงานโดดเด่นชวนมอง ที่พื้นมีร่องเท้าสั้นสูงสั่งตัดพิเศษวางอยู่ ใส่ คล้ายร่องเท้าแก้วในนิทานปรัมปรา

“สวยมากเลยนะคะคุณฟาเบียน” อลิซา สาวใช้ลูกเลี้ยงอินเดียน ได้รับมอบหมายให้คอยดูแลเจ้าสาวอย่างใกล้ชิด ทำทุกอย่างเพื่อให้ เจ้าสาวพอใจมากที่สุด ส่วนหนึ่งก็เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าสาวหลบหนีไป เช่นครั้งก่อนๆ

“ไอ้! สวยมาก!” ฟาเบียนกำมือแน่น อยากจะตรงเข้าตะกุกชุด เจ้าสาวให้ขาดวินลงแทบเท้า ทำไมชีวิตของเธอต้องมาพบเจออะไร เช่นนี้ด้วย เพียงเพราะเธอหลงรักผู้ชายเลย? คนหนึ่ง จุดจบจึงต้องทุกข์ ทรมานราวกับตกนรกด้วยการแต่งงานโดยปราศจากความรักกับบอสูร ร้ายเช่นนั้นหรือ

ทำไมเธอถึงกลายเป็นผู้หญิงที่โชคร้ายที่สุด...ทำไม!

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ๆ โทรศัพท์ในกระเป๋าถือก็ส่งเสียง ข้อความเข้า คงเป็นข้อความยินดีของเพื่อนสนิทบางคนที่ยังไม่ได้ เดินทางมาร่วมแสดงความยินดี เพราะงานแต่งงานในวันนี้เป็นพิธีส่วนตัว เฉพาะในหมู่ญาติและคนสนิท เธอไม่สนใจเสียงข้อความนั้น จนกระทั่ง มีเสียงข้อความเข้ามาอีกครั้ง

อะไรบางอย่างสั่งให้เธอเดินไปหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดข้อความ อ่าน

“ผมได้ข่าวว่าคุณกำลังจะแต่งงาน คุณทำแบบนี้ไม่ได้ คุณเป็นเมียของผม!”

หัวใจเจ้ากรรมเด่นแรง เลือดสูบฉีดทั่วใบหน้า บอกไม่ถูกเช่นกัน ว่ารู้สึกเช่นไร แต่ที่แน่ๆ เธอดีใจที่เขาติดต่อมาหลังจากหายไปจากชีวิต

เธอเกือบสองเดือน

เธอกดอ่านข้อความถัดไปที่

“ผมรักคุณ เราชักกันไม่ใช่เหรอ...”

ใช่! ฉันรักคุณ รักจนหมดหัวใจของฉัน หญิงสาวกำโทรศัพท์มือถือแน่น หันไปมองสาวใช้ที่ส่งยิ้มกว้างนั่งมองเธอตลอดเวลา เธออยากโทรศัพท์ไปคุยกับแดเนียล อยากตัดพ้อและถามถึงเหตุผลที่เขาทอดทิ้งเธอให้เดียวดาย

“ห้องเหม็นอับมาก”

“เหม็นหรือคะคุณฟาเบียน” อลิชชานจ์จุก ไม่เห็นจะได้กลิ่นเหม็นอับอะไรเลย ในเมื่อห้องนี้ทำความสะอาดอย่างดี อีกทั้งยังจุดน้ำมันหอมระเหยกลิ่นกุหลาบเอาไว้อีกด้วย

“ฉันไม่ชอบน้ำมันหอมกลิ่นนี้ เอามันออกไปแล้วหาน้ำมันกลิ่น...” ฟาเบียนครุ่นคิดว่าจะใช้น้ำมันหอมกลิ่นไหนดี กลิ่นที่หายากๆ ล่อหลอกให้สาวใช้ออกไปจากห้องนี้ เพื่อที่เธอจะได้โทรศัพท์ไปหาแดเนียล “ฉันอยากได้น้ำมันหอมกลิ่นดอกเหมย”

“อะไรนะคะ! กลิ่นดอกเหมย ที่คุณหาไม่มีกลิ่นนั้นหรอกค่ะ”

“ไม่มีก็ไปหาまし ถ้าหาไม่ได้ก็ต้องเสนอหน้ากลับมา เข้าใจมั๊ย!” ว่าที่เจ้าสาวตรวดลั่นอย่างไม่พอใจ พลางปิดมือไปบนโต๊ะจนข้าวของตกเกลื่อนพื้น

“คะ ดิฉันจะรีบไปหาให้เดี๋ยวนี้” อลิชชารีบรับคำก่อนจะวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

ว่าที่เจ้าสาวชะเง้อมองจนแน่ใจว่าสาวใช้ออกไปแล้ว จึงรีบก้มหน้าลงกดโทร. หาแดเนียลอย่างร้อนรน ทันทีที่เสียงทู้มรับสาย หยาดน้ำตาก็ร่วงหล่น เธอคิดถึงเขาเหลือเกิน แค่เพียงได้ยินเสียงเขา หัวใจของเธอก็แทบหยุดเต้น

“ทำไมคุณถึงทิ้งฉันไป”

“ผมไม่เคยทิ้งคุณ แต่ผมประสบอุบัติเหตุรถชน เพราะต้องพักรักษาตัวเลยขาดการติดต่อกับคุณ แต่พอผมเดินทางกลับไปปารีส กลับได้ข่าวว่าคุณกำลังจะแต่งงานกับเศรษฐี คุณต่างหากที่ทิ้งผม” แดเนี่ยลต่อว่าด้วยเสียงสั่นเครือ ทันทีที่ทราบข่าวเขาก็รีบเดินทางจากปารีสมายังประเทศฟลอริดา เดินทางมาเหมือนคนโง่เง่าทั้งที่ผู้หญิงที่เขารักจนหมดหัวใจกำลังจะแต่งงานกับชายอื่น

“ฉันท้อง! ลูกของเราค่ะ”

“...”

ปลายสายเงียบไปอึดใจจนฟาเบียงใจคอไม่สู้ดี เธอจะมั่นใจในตัวเขาได้อย่างไรว่าเขาจะไม่เป็นผู้ชายรักสนุกที่ไม่ยอมถูกผูกมัดด้วยการมีบุตรกับเธอ หากว่าเขาไม่ยอมรับแล้วทิ้งเธอไป เธอก็คงต้องยอมรับว่าเธอนั้นโง่เง่าที่หลงรักแดเนี่ยลจนหมดหัวใจ

“โอ้พระเจ้า! ลูกของเราจิ้งหรีด นี่ผมกำลังจะเป็นพ่อคน” แดเนี่ยลเสียงสั่นด้วยความตื่นตันใจ และนั่นทำให้ฟาเบียงอ่อนลมหายใจออกมาด้วยความอ่อนคลาย

“เพราะฉันท้องฉันจึงถูกคุณพ่อบังคับให้แต่งงานค่ะ ฉันยอมแต่งงานเพราะคิดว่าคุณไม่รักฉันแล้ว ฉันไม่เคยรักท่านซีด ฉันรักแต่คุณคนเดียวเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ยกเลิกงานแต่งงานบ้าง นี่ชะ”

“ถ้าฉันทำแบบนั้น คุณพ่อฆ่าฉันแน่” ฟาเบียงมือสั่นหน้าซีด ร้องให้ออกมาปึมว่าจะขาดใจเมื่อรู้ว่าเธอเข้าใจทุกอย่างผิดไปเอง เขายังรักเธอ ไม่ได้มีใครอื่นอย่างที่เธอนึกกระแวง

“เราจะหนีไปด้วยกัน ไปในที่ที่ไม่มีใครตามหาเจอ เราจะสร้างครอบครัวของเราสามคน พ่อ แม่ ลูก จะไม่มีใครมาพรากเราสามคนไปจากกันเด็ดขาด คุณจะหนีไปกับผมมั้ย”